HALKIN SESİ

10 Şubat 1976

250 Kuruş

43

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

GENÇLİK NASIL BİR ÖRGÜT İSTİYOR?



Faşist diktatörlük halkın mücadelesini durdu

MARDİN'DE BEŞ YOKSUL KÜRT KÖYLÜSÜ KATLEDİLDİ



Mardin'in İdil kazasında 5 yoksul Kürt köylüsü katledildi. Bir mağarada bulunan 18 köylünün etrafını jandarmalar sardı. Üzerlerinde silah bulunan 5 köylüye kurşun yağdırıldı. 5 yoksul köylünün jandarma kurşunlarıyla dağılan yüzleri, tanınmaz hale gelmişti. Faşistler, cinayetlerini örtbas etmek için, köylülerin kaçakçı olduğunu ileri sürdüler. Soruyoruz: Kaçakçı dahi olsalar, size dilediğiniz gibi adam öldürmek hakkını kim vermiştir? Ve gene soruyoruz: Yoksulları sınır boylarında ölüme iterek kaçakçılıktan milyonlar vuranlar, sizler değil misiniz?

Bu katliam ne ilk, ne de sondur. Bu katliam, Doğu Anadolu'nun yoksul Kürt halkı üzerinde sürdürülen milli zulmün bir parçasıdır. Cumhuriyetin kuruluşundan beri, Kürt milliyeti üzerindeki zulüm durmaksızın devam etti. Uzun yıllar boyu Kürt milliyeti ezildi, milli katliam politikasıyla yokedilmeye çalışıldı. Kürt halkının her türlü hakkı, yaşama hakkı, can güvenliği gaspedildi. Milli Şef faşizmi döneminde Özalp'ta, 33 Kürt köylüsü tıpkı bugünkü gibi sorgusuz sualsiz kurşuna dizildi.

Doğu Anadolu bölgesindeki faşist zulüm, işkence ve katliam politikası, 12 Mart'tan sonra durmaksızın devam etti. Köylere ve kasabalara yapılan komando baskınları ve kitle terörü sürdü. 8 Aralık 1974'de Viranşehir'de 20 yoksul kurşuna dizildi. 1975 Eylülünde Hakkari'nin Tuzluca köylüleri dağlara sürüldü.

Yurdun dört bir tarafında saldırı ve cinayetlerini yoğunlaştıran, devrimcileri, gençleri, işçileri kurşunlayan faşistler, Kürt halkı üzerindeki milli zulmü de arttırmaya çalışıyorlar. Onlar yeni cinayetler, yeni katliamlar planlıyorlar. Her iki milliyeten halkımız: Faşist katliama ve milli zulme karşı çıkalım, canice öldürülen yurttaşlarımızın hesabını soralım!

Atilla Özkan'ın polis tarafından katledilmesini ve arkadaslarına yapılan işkenceyi protesto edelim

Biz, 18 Ocak 1976 Pazar günü, Zeytinburnu Tepebağı'nda bir eve, MİT ve İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün çelik yelekli 'vurucu tim'leri, yani devrimcileri ve yurtseverleri, mitingde, grevde, okulda, sokak ortasında acımasız bir şekilde öldüren 'ölüm mangaları' tarafından yapılan baskın sonunda birisi (Atilla Özkan) öldürülen, birisi (Mustafa Yapışkan) yaralanan, diğer üçü (A. Naki Özkan, Hasan Aksu ve Seyfi Cansu) yakalanan devrimcileriz.

«MC iktidarının MİT ve Siyasi Polisi ile gerici egemen sınıfların emrindeki polis basını, bu vahşi baskını polisle çarpışan dört anarşistten biri öldürüldü ve 'gızlı örgüte baskın' şeklinde, halkı aldatmak için çarpıtarak verdi. Oysa ki olay bunların çarpıttıkları şekilde cereyan etmedi. Olay şöyle oldu:

«Ölüm mangası» daha evvel Kazlıçeşme'de deri fabrikalarında ve Aksu Dokuma fabrikasında beraberce işçilik yaptıkları zaman beraber bir ev tutan Hasan Aksu, Seyfi Cansu ve Atilla Özkan'ın müşterek evine baskın yaptı. Polis ekibi, kendilerine kapıyı açan Atila Özkan'ı tesirsiz hale getirdi. Ellerinde bulunan tabancalarla, bitişik odada bulunan Ali Naki Özkan ve Seyfi Cansu'yu tehdit edip teslim aldılar. Bu esnada arkadaşımız Atilla Özkan, kendisine vuran polise yumrukla karşılık verdi. Boğuşma buyü-

TUTUKLU VE MAHKUMLARLA DAYANIŞMA DERNEGI BAŞKANININ AÇIKLAMASI:

ERZİNCAN'DA İŞKENCE

Erzincan'da, İstanbul'da öldürülen 2 gencin öldürülmesini protesto amacıyla düzenlenen bir mitinge katıldıkları iddiası ile tutuklanan 8 sanığa ağır işkence yapılmıştır.

Kemal Yıldırım, Metin Karagöz, Hakkı Düzgün, Arif Tan, Müslim Başar ve İbrahim İmece adlı sanıklar, Toplum Polisi Teknik Bürosunda, Yenişehir Karakolunda ve Kurtuluş Karakolunda sivil ve resmi polis memurları tarafından çeşitli işkencelere maruz bırakılmıştır.

Sanıklardan Müslim Başar'ın babası İsmail Başar, oğlunun yerini söylemesi için 5 gün gözaltında tutulmuş ve kendisine baskı yapılmıştır.

Sanıklara yapılan işkenceler tek tek şöyledir:

Muhammer Çuhadar, Teknik Büroda yumruk ve tekme ile dövülmüş ve falakaya yatırılmıştır. Muhammer Çuhadar'a daha sonra polis memurları tecavüze teşebbüs etmişlerdir. Sanık daha sonra Yenişehir Karakoluna da götürülerek dövülmüş ve tırnağı kırılmıştır.

Müslim Başar'a, Teknik Büro'da, polis memuru Karadayı ve ismini bilmediği fakat şahsen tanıdığı bir polis memuru tecavüze teşebbüs etmiştir.

Metin Karagöz'ün Kurtuluş Karakolunda ağzına tabanca sokarak ölümle tehdid etmişlerdir. Teknik Büroda hayalarına kibrit yakmışlar, cinsel organlarını iki odun parçası arasına sıkıştırmışlar ve falakaya yatırmışlardır. Gözleri bağlı olduğu halde, Teknik Büroda Ökkeş ve tanımadığı bir polis memuru soyup sarkıntılık yapmışlardır. Metin Karagöz'e daha sonra Kurtuluş Karakolundaki Cemal ve Ferit isimli polisler tamamen soyarak tecavüze teşebbüs etmişlerdir.

Müslim Başar ve Metin Karagöz'e ayrıca elektrik işkencesi de uygulanmıştır. Diğer sanıklar da dövülmüş ve bazılarına sarkıntılık yapılmıştır.

Sanıkların savcılıkta yapılan sorguları sırasında başka bir şahsın bulunması kanunlarımızca yasaksa da, Milliyetçi Hareket Partili Nizam Polat adlı şahıs, Müslim Başar'ın sorgusu sırasında bulunmuştur.

Avukat Hüseyin Gökçearslan, bu sekiz sanığa yapılan işkencelerle ilgili olarak Erzincan Cumhuriyet Savcılığına başvurmuştur. Sanıklara yapılan bu işkencelerin izlerine o sırada Erzincan Cezaevinde bulunan Kadir Zirek, Nurettin Koçer, Kemal Yürümez, Ali Yürümez, Mustafa Kaya, Halil Çınar, Müslim Ercan, Yusuf Pirsil, Vahap İskender, Tarık Adem, Mehmet Ali Yıldırım ve Saydam Poyraz tanıktırlar.

Yukarda anlattığımız işkenceleri kamuoyuna duyuruyor ve bu insanlık dışı uygulamalara son verilmesini istiyoruz.

Anayasaya saygılı olan Cumhuriyet Savcılarımızın harekete geçerek soruşturma açmalarını istiyoruz.

Bu sapık işkenceci polis memurları cezalandırılmalıdır. Bütün işkencecilerden hesap sorulmalıdır.

TUMAD - DER BAŞKANI
Armağan Anar

Malatya'da işkence ve zulüm

Malatya'da bir bekçi ve bir polisin öldürülmesini bahane eden polisler, 3 gün içersinde, çoğunluğu Alevi ve Kürt olan Çavuşoğlu ve Samanharığı gibi yoksul mahallelerde hiç bir arama emri olmaksızın binden fazla evi basmışlardır. Halen şehre giriş-çıkış yerleri, önemli kavşaklar, polis tarafından tutulmuş olup, halk tehdit ve hakaret altında aranmaktadır. Yüzlerce kişi, hiç bir sebep gösterilmeksizin gözaltına alınıp işkence görmektedir.

Devrimcilerin gittikleri Ellinci Yıl, Akçadağ, Kelebek gibi kahveler, hiç bir gerekçe gösterilmeden kapatılmıştır. Piyasada serbestçe satılan bir kitabı okuduğu için, Ellinci Yıl kahvesinde çalışan Hüseyin adlı bir işçi; yanında makas bulunduğu için de Ali Düzova adlı bir devrimci ile Kazım adlı bir öğrenci karakola götürülerek sabaha kadar dövülmüşlerdir.

Atatürk Lisesi 6—ED—A sınıfı öğrencilerinden Abbas Evsan, önce faşistler tarafından dövülerek yaralanmış, ertesi gün kurşunlanmıştır.

Celalettin Doğan, Nevzat Yıldırım, Ali Günay, Rıza Turhan adlı şahısların evleri hiç bir sebep gösterilmeden polis tarafından aranmıştır. Yolda yapılan aramalarda, üzerinden sol yayınlar çıktığı gerekçesiyle Hasan Ali Sevilmiş Emniyet'e götürülmüş, burada copla dövülmüş, falakaya yatırılmıştır. Aynı yerde yapılan işkenceler sonunda Abuzer Karahan'ın bir gözü darbeler neticesinde sakatlanmış, makatına sokulan cop sonunda kanama geçirmiştir.

Halen gözaltında olanlara işkence yapılmakta olup, yakınlarıyla görüştürülmemektedirler. Polis, işkence ifadelerine dayanarak öğrenci ve öğretmenlerden meydana gelen hayali bir «gizli örgüt» yaratmıştır. Ali Bal, Vahap Demir, Hüseyin Tatlı, İbrahim Albayrak, Celal Şahin böyle bir iddia ile tutulmaktadırlar.

ramaz

Zeytinburnu'nda MİT ve polis tarafından bunharca katledilen Atilla Özkan'ın arkadaşları Seyfi Cansu, Hasan Aksu ve kardeşi Naki Özkan'ın basına ve halka yaptıkları açıklamayı kısaltarak yayınlıyoruz. Bu açıklamadan da anlaşıldığı gibi, Atilla Özkan'ın öldürülmesi faşist bir cinayettir ve devrimcilere yapılan zulüm Birinci Şube'deki işkencelerle devam etmiştir. Faşist cinayetler ve işkenceler karşısında bütün yurt severler ve ilericiler seslerini yükseltmeli, zulmü pro testo etmelidirler.

düğü esnada, zaten içimizden birini öldürmek isteyen polis tereddütsüz bir şekilde Atilla'nın üzerine silahını boşalttı. Diğer polis de teslim alınan ve elleri havada tutturulan bizleri kurşun yağmuruna tuttu. Mustafa Yapışkan bacağından yaralandı. A. Nakı Özkan da bacağında bir sıyrıkla yakayı kurtardı.

«Gene bu esnada, ev taşındığı için dışarı çıkan arkadaşımız Seyfi Cansu biraz yürüdükten sonra motorize ve silahlı polis ekiplerinin etrafı sardığını görmüş ve eve arkadaşlarına haber vermeye gelirken, polis ekiplerince takip edilmiştir. Polis, Seyfi evin yakınlarındayken ateş ederek onu öldürmek istemiş, bir evin duvarına sığınan arkadaşımız etrafta toplanan emekçi halkın çoğalması ile hayatını kurtarmıştır.

«Atılla'yı öldüren 'ölüm mangası' polisleri, Atilla'nın tabancasnıı alıp evin dışında birkaç el havaya ateş ederek, Atilla'yı öldüren kurşunların Atilla'nın silahından veya evde bulunan bir başka silahtan çıktığı şeklindeki bir yalanı ortaya atabilmeye çalıştılar.

«Daha sonra bizi Gayrettepe'deki Emniyet Birinci Şubeye götüren katil MİT ve Siyasi polis, burada elektrik, falaka, tekme tokat, uykusuzluk, tırnak çekme, vücuda ve özellikle falakadan patlamış ayaklara sigara bastırma suretiyle adice ve insanlık dışı işkenceler yapmışlardır. Bütün bu işkenceler, gerici egemen sınıfların sömürü, zulüm ve baskıyı daha da yoğunlaştırmak ve çeşitli milliyetlerden halkın mücadelesini bastırmak için yapılmıştır. Ülkü Ocakları'nın bombalanması, Nuri Mogan'ın soyulması, Kausan fabrikasında komandolarla yapılan çatışma, Sungurlar fabrikasında komandolarla olan çatışma, Sungurlar fabrikasının Karaköy'deki binasına bomba atılması ve Cezmi Yılmaz'la Halit Pelitözü'nün cenazesinde panzere bomba atılması şeklindeki iddialarını bize işkenceyle kabul ettirmek istediler.

«Halkın devrimci mücadelesinin ilerlemesini hiç bir güç yı-

GENÇLİK NASIL BİR ÖRGÜT İSTİYOR?

Revizyonistler, gençlik üzerindeki etkilerini büyük ölçüde yitirmişlerdir ve gelişme, onların tamamen silinip süpürülmesi yönündedir. Çünkü Türkiye gençliği, emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede kararlıdır. Gençlik, revizyonistlerin faşizmle uzlaşma ve kitleleri sosyal - emperyalizmin yedeğine koşma çabalarını elinin tersiyle itmiş ve halkın saflarında mücadelesine devam etmiştir.

«AKADEMİK ÖRGÜT» YAFTASI ALTINDA GENÇLİĞİ YUTMA HEVESLERİ

Revizyonistler, gençlik içindeki bu gelişmeyi telaşla izliyorlar ve bu gelişmenin önüne yeni barikatlar çekebilmek için yeni yeni gerici fikirler geliştiriyorlar. Revizyonist yayın organları, gençlik meselesiyle ilgili yazılarla dolup taşıyor.

Revizyonistlerin son zamanlarda kopardıkları gürültünün özeti şudur: Gençliği, «geniş tabanlı» ve «akademik, demokratik taleplerle ilgilenen», «strateji tartışmalarının yapılmadığı» örgütlerde toplamak gerekir... Revizyonistlerin böyle bir örgüt için bir tek siyasi şartları var: sözümona «sosyalist sistem»e, yani Sovyet sosyal - emperyalizmine «saygılı olmak»! Revizyonistler, bu örgütte devrimin temel meselelerinin tartışılmasını, bütün halkın ve yurtseverlerin baş meselesi olan iki süper devlete karşı mücadelenin konuşulmasını yasaklamaya çalışıyorlar. Bunlar, gençlik üzerinde sosyal - faşist jandarma rolünü oynamaya pek heveslidirler.

Revizyonistler yalnız gençliğin değil, bütün halk kitlelerinin siyasetin dışında tutulmasını istiyorlar. Onlara kalırsa işçiler «ekmek», memurlar «zam» ve gençler de kalem ve defterlerinden veya burslarından başka bir şey düşünmemelidirler. Siyaset ise, faşist ve revizyonist siyaset cambazlarının kapalı av alanı olarak kalmalıdır. Onlar, revizyonizm mikrobunun ve onun kitle düşmanı siyasetinin ancak suyun durgun olduğu, kitlelerin günlük dertlerine düştükleri geri bir ortamda yayılabileceğini çok iyi biliyorlar.

Revizyonistler, tıpkı faşistler gibi, gençliği «bir avuç kışkırtıcının» siyasete sürüklediğinden yakınıyorlar. Revizyonistlere kalırsa, gençliğin emperyalizme ve faşizme karşı mücadele diye bir meselesi yoktur. Onlara göre gençler, forum anfilerini ve miting alanlarını «bir avuç kışkırtıcının» oyununa gelerek doldurmakta ve yine bunların yüzünden revizyonist barikatları yıkarak ilerlemektedirler. Şimdi revizyonistler, koro halinde gençliğe «kışkırtıcılara alet olmama» ve «acil akademik talepler» ninnilerini söylüyorlar. Onların amacı, gençlik kitlelerini geriletmek ve «akademik örgüt» içinde hegemonya altına alarak toptan yutabilmektir.

GENÇLİK, FAŞİST VE REVİZYONİST SİYASETLERİ REDDEDİYOR

Türkiye gençliği, iki süper devletin hegemonya mücadelesinin şiddetlendiği bir ülkede yaşıyor. Gençlik, bütün halkın faşist diktatörlüğün zulmü altında bulunduğu bir ülkede yaşıyor. Bugün faşistler, birçok fakülte ve yüksek okulu işgal altında bulundurmaktadır. Gençlerin en acil meselesi, faşist komandolar ve devletin polisi karşısında canını korumaktır. Gençliğin en acil talebi, polis işkencesine son verilmesidir. Bugün gençlik kitlelerini saran özlem, yurdumuzun bağımsızlığının sağlanmasıdır. Gençlik, revizyonistlerin «kalem-defter, akademik talepler» lapasıyla yetinecek çocuk değildir. Gençlik, devrimci mücadelenin en önündedir ve bu mücadeleden onu koparmak mümkün olmayacaktır. Faşistlerin de, sosyal-faşistlerin de çabaları boşa çıkacaktır.

Bugün gençlik kitleleri nasıl bir örgüt istiyor? Gençliğin birleşmeye ve örgütlenmeye ihtiyacı vardır. Gençliğin örgütü, faşist saldırılar karşısında gençliğin kararlı ve aktif kitle mücadelesini örgütlemelidir. Bu örgüt, halkımızın millî bağımsızlık mücadelesi bayraklarını yükseltmeli ve tutarlı bir anti - emperyalist çizgide gençliği iki süper devlete karşı mücadeleye sevk etmelidir. Bu örgüt, gençliğin akademik talepler için sürdürdüğü mücadeleyi devrimci siyasî mücadeleye tabi kılmalı, geniş gençlik kitlelerini siyasetin tam içine çekmelidir. Bu örgüt, bir avuç faşist ve revizyonist dışında bütün gençlik kitlelerini kucaklamalıdır. Bu örgüt, revizyonistlerin önerdiği gibi gevşek bir örgüt olmamalı; tam tersine, gençliği düşmanlarına karşı sımsıkı birleştiren ve mücadeleye sevkeden bir örgüt olmalıdır. Bu örgüt, şu iki ilkeyi temel almalıdır:

1) İki süper devlet ABD ve Sovyetler Birliği başta olmak üzere, emperyalizme karşı;

2) Faşist diktatörlüğe ve sosyal - faşizme karşı mücadele.

Devrimciler, bütün gençliği bu iki ilke temelinde birleştirmeli, bütün devrimci ve yurtsever akımların bu iki ilke temelinde birleşmesi için mücadele etmelidir. Revizyonistlerin sahtekârlıklarını açığa çıkartalım. Gençliğin faşist saldırılara karşı kaya gibi sağlam bir şekilde direnmesini sağlayalım. Gençliğin talebi budur.

POLIS YURTSEVERLERE İŞKENCE YAPIYOR

Hiç bir kanunsuz işlem halkın örgütlenme hakkını ortadan kaldıramaz

Ankara'da yeni kurulan Başkent Devrimci Gençlik Birliği kapatıldı. 30 Ocak günü derneği basan polisler, içerde kimse olmamasına ve herhangi bir suç unsuru bulunmamasına rağmen, Başkent DGB'yi kanunsuz olarak mühürlediler. İşkence gören devrimcilerden Ali Kalan, işkenceci polis Aslan Toprak hakkında dava açmıştır. Polis, DGB'ye 23 Ocak'da yaptığı baskında gözaltına aldığı dört devrimciye, Ankara Emniyet Müdürlüğü'nün 6. katında işkence uygulamıştır. Aydınlıkevler'de bildiri dağıtan dört devrimciye ise polis ateş açmış ve iki devrimci yaralanmıştır. Yaralılar polis tarafından götürülmüştür ve Mustafa Sargın adlı devrimcinin nerede olduğu henüz bilinmemektedir.

Gene Ankara'da, Karşıyaka Halk Birliği, ODTÜ-DER, Aktepe Halk Birliği ve Devrimci Demokratik Kültür Derneği de polis tarafından kanunsuz olarak kapatılmıştır. Ankara'ya yeni tayin edilen vali Durmuş Yalçın, MC faşistlerine yaranmak için elinden geleni ardına koymamaktadır. Birinci Şube'deki işkenceleri ise, 12 Mart'ın meşhur işkencecisi Ümit Erdal yönetmektedir. Ankara ve İstanbul'da kapatılan Devrimci Demokratik Kültür Dernekleri'nin yöneticileri, işkence altındadır. İstanbul'da Devrimci Gençlik Derneği de kapatılmıştır ve DGD'nin bir çok üyesi ve yöneticisi işkence görmektedirler.

24 Ocak günü «valilik kararı» gerekçesiyle polis tarafından basılan ve kapatılan Kasımpaşa Halk Birliği'nin üç yöneticisi işkence altındadır. Dernek yöneticilerinden Orhan Benli ve Nesim Ovadiya'nin evleri kanunsuz olarak basılmış ve aranmıştır. Birinci Şube'de gözaltına alındıktan sonra serbest bırakılan devrimciler, Nesim Ovadiya'nin ayakta duramayacak kadar işkence gördüğünü söylemektedirler.

12 Mart'ın baskı ve işkence politikası devam ediyor. Faşistler, devrimci gençliğe ve halka örgütlenme hakkı tanımamak istiyorlar. Devrimci derneklere yönelen faşist saldırı ve baskılar, dernek yönetici ve üyelerine yapılan işkencelerle birlikte sürdürülmektedir. Baskı ve zulüm, devrimcileri ve yurtseverleri en tabii hakları olan örgütlenme hakkını kullanmaktan hiç bir şart altında vazgeçiremez. Devrimci derneklere yöneltilen baskılara ve işkenceye karşı bütün ilerici ve demokratlar, bütün halk sesini yükseltmelidir.

ANALAR MİTİNGİ YAPILDI

Şehit Metin Arıkan'ın anası şöyle sesleniyor:

"Analar bize geld[i sıra,] durmayıp savaş[alım]"



Atilla Özkan'ın halası katillerden hesap sorulmasını istedi

31 Ocak Cumartesi günü Ankara Tandoğan meydanında «Evlat Acısına Son» mitingi yapıldı. Meydanda toplanan 5000 ana, faşistlerden, katillerden hesap sordu. Miting baştan sona analar tarafından düzenlenmişti. Kapı kapı dolaşarak bildiri dağıtan onlardı. Mitingde sloganları söyleten, mitingi yöneten gene onlardı.

Yollar polisçe tutulduğu için pek çok ana mitinge gelemedi, ya da ancak sonuna yetişti. Miting alanının etrafını 5 panzer ve çok sayıda polis kuşatmıştı.

Bir ana şunları söylüyordu:

«Bu gece çocuğumu İncirli Derneği'nden götürdüler, karakolda oğluma işkence ediyorlar. Evde yiyecek, içecek hiçbir şey yok. Faşistler çocuklarımızı öldürüyor. İsterlerse şuracıkta çıkıp beni de alıp götürsünler. Buraya çıktım diye gırtlağıma bassınlar, korkmam. Ben buraya geldim. Götürsünler işte.



İstanbul'da öldürülen Atilla Özkan'ın halası şöyle diyordu:

«İşte böyle resmen içeri dalıp öldürdüler. Çocuklar işkencede. Şimdi ev sorgu altında, aile baskı altında. Katillerden hesap sorulmasını istiyoruz.»

Bir başka ana şöyle haykırıyordu :

«Anadolu kadını bağımsız olmadan, emperyalistlerden ve onların yardakçılarından kurtulmadan mutlu olunamayacağını anlamıştır. O inançla mücadeleye katılmıştır. Bizim evlatlarımızı da emperyalizme ve faşizme karşı, bağımsız bir yurdumuz olması için, bağımsız ve mutlu bir Türkiye için savaştıklarından öldürülüyorlar. Biz, tıpkı kurtuluş ve bağımsızlık savaşımızdaki gibi, evlatlarının yanında yer alan analar olmalıyız. Anadolu kadının bağımsızlık mücadelesinde verdiği örneği hiç bir zaman unutmamalıyız.»

İstanbul'da vurulan Metin Arıkan'ın annesi şunları söylüyordu :

«Anneler, bize geldi sıra, durmayıp savaşalım. Çocuklarımız ölmesin. Katil iktidardan hesap soralım.»

Analar'dan Nazan Kırkbir şöyle diyordu :

«Bizler şimdi ne yapacağız? Dizimizi dövüp ağıt mı



BİR ANA, OGLUNUN İŞKENCEDE OLDUĞUNU SÖYLÜYORDU.

Cahit Şenyüz'ün polis tarafından öldürülmesi protesto edildi

Polis bir genci daha katletti. Cahit Şenyüz adındaki devrimci, İstanbul'da Kocamustafapaşa Karakolu'nda dövülerek öldürüldü. Katiller cinayetlerini örtbas etmeye çalıştılar. Cerrahpaşa Hastanesi doktorlarının raporları Cahit Şenyüz'ün karakolda yediği dayak sonucu öldüğünü açıkça ortaya koyuyordu. Ölen devrimcinin ağabeyi Kemal Şenyüz şöyle diyor :

«Kardeşim karakolda yediği dayağın tesiriyle girdiği komadan kurtulamayarak ölmüştür. Bunun hesabı sorulacaktır.»

2 Şubat Pabartesi günü İstanbul'da Cahit Şenyüz için bir cenaze töreni düzenlendi.

Cenaze töreni sırasında sahte TKP ile TİP revizyonistlerinin ve onlarla birleşen İYÖKD'ün revizyonist gençlik ağalarının kışkırttığı birkaç kişi, devrimcilere saldırmaya çalıştılar. Amaçları, törende devrimci sloganların atılmasını engellemekti. Devrimciler saldırgana gereken cevabı verdiler ve tören devam etti.

Sultanahmet'ten Sirkeci'ye kadar «Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Türkiye», «Katil İktidar» ve «Katil Polis» sloganlarıyla yürüyen devrimciler, faşist cinayeti protesto ettiler.



Metin Arıkan'ı ve Malatya'da üç devrimciyi katleden faşistler protesto edildi

Metin Arıkan'ın öldürülmesini ve Malatya katliamını protesto etmek için, Ankara'da Kızılay meydanında bir gösteri yapıldı. «Katil İktidar», «Bağımsız - Bloksuz Türkiye» sloganlarıyla yürüyüşe geçen 300 kişi, kısa zamanda çoğaldı. Beş dakika içinde yürüyüşçülerin sayısı 1000'i buldu. Mithatpaşa caddesinde yapılan konuşmada, bir devrimci: «**İşler artık faşistlerin istediği gibi yürümüyor, faşizm halkın mücadelesini durduramıyor**» dedi. Daha sonra iki süper devlete karşı bağımsızlık andı içildi. Etrafta toplanan büyük halk kitlesi, yurtseverlerin sloganlarına tempo tutuyordu.

i sıra alım”



yakacağız? Hayır! Biz artık köşesinde oturup dizini döven anneler olmayacağız. Biz sessiz kalamayız, kalmayacağız. Kim can güvenliği sağlayacak? Bu iktidar mı? Bu güvenlik kuvvetleri, bu polis mi? Gençleri öldürenleri, onların sırtlarını dayadıkları emperyalistleri artık biliyoruz. Görüyoruz polisin evlatlarımıza ateş açtığını, kurşunladığını. Yeni planlarını görüyor, anlıyoruz. Gördüğün yerde imha et planı. Sokakta, durakta, evde.

«Çocuklarımıza dayak atılıyor. Elektrik işkencesi yapılıyor Olağanüstü mahkemelerde, olağanüstü hukukla yargılıyor ve öldürüyorlar. Faşizm musibeti başımızdadır.

«Demek ki analar ,artık iş başa düştü. Bunu da tek başımıza yapamayız. Birleşelim analar, haksızlıklara, cinayetlere, imha planlarına karşı çıkalım. Biz sadece kendi evlatlarımızın değil, ölen bütün gençlerin anasıyız. Bizi susturmaya, durdurmaya çalışanları iyi tanıyalım. Biz ancak mücadele edersek bu cinayetlere son verebiliriz.»

«Evlat Acısına Son» mitingini «kadınların sokağa dökülmesi» şeklinde karalamaya çalışan Türk Kadınlar Birliği Başkanı Günseli Özkaya'nın konuşmasını radyodan dinleyen bir ana şöyle demiştir:

«Onlar, ancak Amerikalıların önünde göbek atmasını bilirler.»

Mitingden sonra, bir grup halinde bulunan gençlerin etrafını polis kuşattı Panzerler ve coplu polisler gençlerin üzerine yürüdüler. Yüzlerce ana polisi protesto etti ve «Katil Polis» diye bağırdı. Polisçe etrafı kuşatılan gençleri, civar evlerde oturanlar evlerine aldılar ve polise vermediler. Polis, sürükleyerek götürmek istediği gençleri de halkın protestosu sonucu bırakmak zorunda kaldı.

ELİ KANLI BİR AVUÇ AZINLIK

Faşistler yeni cinayetler işledikçe, suçluların telaşı içinde seslerini yükseltiyorlar: «Bir avuç azınlık, bir avuç terörist... Cinayetler karşısında sus-puş olan revizyonistler de aynı koroya katılarak bağırıyorlar: «Bir avuç goşist...» Ama bütün bu bağırış çağırış bir avuç halk düşmanının, bir avuç faşistin ve sosyal-faşistin kanlı ellerini gizleyemiyor.

DEVRİMCİLERİ TECRİT ÇABASI

Faşistler son günlerde çok cinayetler işlediler. Bu yüzden son günlerde daha çok yaygara koparıyorlar. Onlar, suçluların telaşı içindedirler.

Bir yandan, Türkeş, Demirel, Feyzioğlu gibi halk düşmanları işlenen cinayetleri haklı göstermek için «bir avuç teröristten» söz ederken, diğer yandan AP milletvekili Sebati Ataman gibileri, halkın mücadelesini kararlılıkla sürdüren devrimcileri tecrit çabalarını yoğunlaştırıyor. Sebati Ataman, revizyonistlere ittifak teklif ederken şöyle diyor:

«Solcu gurubun büyük çoğunluğu terörizmi istemiyor. Solcular şiddet olayları yaratan fraksiyonu kendilerinden ayırmalıdır. Karşı taraf da sadece terörizmi yaratan fraksiyonu suçlamalıdır... Solcu çoğunluk, kendisini bilinçli anarşist azınlıktan ayırmalıdır. Bu tefriki yapabilirsek ve bu küçük azınlığa karşı cephe teşkil edersek, tehlikeyi önleyebiliriz.»

İşte burada faşistlerin, revizyonistlerle elele vererek «küçük azınlık» adını verdikleri devrimcileri tecrit çabaları açıkça gözükmektedir.

DEVLET SAVUNUCUSU SOSYAL-FAŞİSTLER

Revizyonistler ise son zamanlarda «Maoculuk»tan ve «goşizm»den daha fazla söz ederek ve devrimcilere daha alçakça saldırılarda bulunarak faşistlerin bu çağrılarını hiç de boşa çıkartmıyorlar. Faşistler, yurtseverlere saldırıp onları katlederken, revizyonistler bu saldırının biçimi üzerine tartışıyorlar. Faşistler halka kılıç sallıyor, revizyonistler kılıcın cinsi üzerine beyanlarda bulunuyorlar. Son olarak TİP Genel Başkanı Behice Boran verdiği bir demeçte şöyle diyor:

«İstanbul'da, Zeytinburnu'nda ve Malatya'da sanıkları yakalayıp tutuklamak yerine doğrudan imha etmek hareketleri de 12 Mart dönemi uygulamalarıyla özdeştir.»

Yani Behice Boran eline fırsat geçse devrimcileri yakalayıp tutuklayacak. Çünkü, devrimcilerin «suçlu» oldukları konusunda faşistlerle aynı fikirdedir.

Diğer yandan, revizyonistler, faşistlerin çağrılarına cevap veriyorlar ve kendilerinin «şiddete ne kadar karşı olduklarını» ifade ettikten sonra şöyle diyorlar:

«Devletin gücünü namluların ucuyla ispatlamak, devletin güçsüzlüğünü ileri sürenlerin iktidarın değişmesine yönelik istemlerini aynı metodlarla hayata geçirmeye kalkışmalarına yeşil ışık yakmak demektir. Terör ister istemez, karşı terörü çağıracaktır...

«Polisin, kimden ve nereden verildiği bilinmeyen 'vur emirleriyle' donatıp ardarda adam öldürmeye başlaması, karşı terörü çağırıyor dedik. Bu goşizme, devrimci mücadeleyi üç beş, silahlı küçük burjuva devrimcisinin öfkesine yeşil ışık yakmak demek...» (Aydın Engin, Yeni Ortam, 30/1/1976)

Revizyonistler, şimdiye kadar halkın mücadelesini bastımak için, mücadele etmemek gerektiğini çünkü bunun faşist terörü getireceğini söylüyorlardı. Su sefer revizyonistler faşistlere dönüp teröre fazla boşvermemelerini çünkü bunun halkın mücadelesini şiddetlendireceğini söylüyorlar. Yani revizyonistler faşistlerden «provokosyona gelmemelerini» istiyor ve onlara, devletin gücünü daha akılcı yöntemlerle ispatlamalarını tavsiye ediyorlar!

CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit ise faşistlerin ve revizyonistlerin kopardığı gürültüye kapılarak «solcu azınlıklardan» sözetmekte ve kendisinin devrimcilerle ne kadar «iyi mücadele ettiğine faşistleri inandırmaya çalışmaktadır.

HALKIMIZ, BİR AVUÇ AZINLIĞI EZECEKTİR

Faşistlerle TİP ve TSİP revizyonistleri ne kadar gürültü koparırlarsa koparsınlar, halkı kandıramayacaklardır. Halk, faşistlerin ve revizyonistlerin yalan dolanlarını açığa çıkarmasını bilir.

Kimdir bir avuç azınlık?

Kimdir eli kanlı terörist?

Evinden okuluna giden genç mi teröristtir, yoksa ona pusu kurup öldürenler mi? Yürüyüş yaparken vurulan gencin mi eli kanlı, yoksa gençlerin üzerine ateş açan polislerin mi? Kimdir söyleyin! Karakolda dayaktan ölen genç mi saldırgandır? Yoksa ellerinden falaka sopasını düşürmeyenler mi?

Elbette halk, bu eli kanlı canilere karşı kendisini koruyacaktır, korumasını bilecektir.

Bir avuç azınlığa gelince: bunlar, faşistler ve revizyonistlerden başkası değildir. Çoğunluk olan halktır, emekçilerdir, yurtseverlerdir. Azınlık olan, ülkemizi iki süper devlete satanlardır. Halkımız, bu azınlığı azami ölçüde tecrit edecek ve eninde sonunda mezarlarına gömecektir.

Bağımsızlık en başta köylülerin meselesidir

31 Ocak tarihli **Hürriyet** gazetesinde İçişleri Bakanı Oğuz han Asiltürk bir gazetecinin sorularına şöyle cevap veriyordu:

«Meselâ Maraş'ın Salmanıpak köyünde bir yürüyüş. Köylüye söyletilmek istenen ve pankartlara yazılan, (Bağımsızlık istiyoruz) gibi bilinen sloganlar. Bir köyde bunca dert içinde bu slogan...»

Gazetede devamlı şöyle deniliyordu:

«... Gülüyor Asiltürk, bir köyde bu sloganların yeri nedir diyerek ve bunları anlatarak...»

Asiltürk'e bakılırsa, köylümüz çiftinin çubuğunun peşindedir. Köylü kendisine ne söyletilmek istenirse, onu söyler. Siyasetle ilgilenmek ise, ensesi kalınların, parababalarının, toprak ağalarının hakkıdır.

Hayır, Asiltürk! Herşey sizin istediğiniz gibi gitmiyor. Halk bugün siyasetin tam içindedir. Emekçiler siyaset sahnesinde bir güç olarak ortaya çıkmaya başlamışlardır. Bağımsızlık meselesi, Anadolu köylüsünün meselesidir. Onun derdidir.

Anadolu köylüsü; bağımsızlık için, özgürlük için tarih boyunca kanını dökmüş, canını vermiştir. Kurtuluş Savaşımızda istilacılara karşı çarpışan kimdi? Parababaları, toprakağaları mı kovdular emperyalistleri yurdumuzdan? Evet, o zaman da payitaht İstanbul'dan fetva veren kadılar, halkın kandırıldığını, kışkırtıldığını söylüyorlardı. Bağımsızlık için çarpışan halk İstanbul kapılarına vardığı zaman ise, bunlar soluğu İngiliz gemilerinde aldılar.

Evet, Asiltürk! Bugün bütün emekçi halk, «Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye» diye bağırıyor. Siz gazetelere demeçler verip, daha yüzbin kere inkar edebilirsiniz, ama emekçi halk, bağımsızlık ve toprak mücadelesine devam edecektir. Siz halkın mücadelesini bastırmak için, polise, jandarmaya, zulüm ve zindan kanunlarına başvurabilirsiniz, ama emekçi halk bağımsız ve demokratik Türkiye'yi mutlaka kuracaktır.

FAŞİST ÜLKÜ OCAKLARININ YENİ BİR CINAYETİ

Geçtiğimiz günlerde Zeki Yılmaz adlı sağcı bir genç, faşist komandolar tarafından kalbinden vurularak öldürüldü. «Yeniden Millî Mücadele» adlı dergi, bu cinayeti şu satırlarla ortaya koyuyordu:

«Bu kanlı cinayetin,... 'Ülkücü' oldukları söylenen bir grup saldırgan tarafından düzenlendiği ifade edilmektedir. Milli Mücadele mensuplarına yöneltilen saldırının ve işlenen kahpe cinayetin, milliyetçi bir teşkilata mensup fertler tarafından düzenlenmiş olması ihtimali, havsalamızın çeperlerini çatlatmaktadır.»

«Büyük İslam mücahitleri (Hz. Ömer gibi) kendilerine yönelecek suikastların, kendi saflarında görülen beyinsizler veya münafıklardan değil de, kafirlerden gelmesini temenni etmişlerdir.» («Yeniden Milli Mücadele,» sayı 313, 27 Ocak 1976)

Bu olay, faşist komandoların kendileriyle suç ortağı olmayı reddedenlere ve diğer sağcı güçlere yönelttikleri ilk saldırı da değildir. Geçen sene İzmir'de Sezai Küçükmaltepe, İstanbul'da Ekrem Söğüt faşist Ülkü Ocaklılar tarafından öldürüldüler. «İhtimaller» ve «temenniler»den bahseden «Yeniden Milli Mücadele» dergisine şunu söylemek istiyoruz: İstediğiniz kadar temenni edin, Arkadaşınızı öldüren faşist Ülkü Ocaklıların cinayetlerini gözlerden gizleyemezsiniz. Katiller, halka hesap vermekten kurtulamayacaklardır.

YENİ BİR DÜNYA SAVAŞINA

Revizyonistler, halkımızın emperyalizme ve sosyal - emperyalizme karşı mücadelesini ve uyanıklığını köreltmek için çalışıyorlar. Revizyonistler, eskiden beri, artık emperyalizmin «karakterinin değiştiğini», emperyalizmin «barışçı bir karakter kazandığını», emperyalizm varoldukça savaşların kaçınılmaz olduğunu açıklayan Lenin'in tezlerinin «modasının geçtiğini» söylemekteydiler. Onlar, şimdi bu uyutma çabalarına bir yenisini eklemiş bulunuyorlar. Bu, revizyonistlerin «detant» («yumuşama») nimmileridir. Revizyonistler, «sosyalist sistem» adını verdikleri sosyal emperyalizmin bütün dünyada sürdürdüğü yayılma ve hegemonya faaliyetlerini gizleyebilmek için «yumuşama» yaygarasını daha da arttırmışlardır. Çünkü, sosyal - emperyalizmin hegemonya ve savaş faaliyetleri her geçen gün biraz daha artmaktadır.

Revizyonistlerin ve sosyal - emperyalistlerin sahte «barış» sözleri ve «yumuşama» aldatmacalarına karşı halkımızı uyarmalıyız. İki süper devletin yeni bir dünya savaşı hazırlıklarına dikkat çekmeli, revizyonist aldatmacaları açığa çıkarmalı ve halkımızın yeni bir dünya savaşına karşı hazırlıklı olmasını sağlamalıyız. Bu, önümüzdeki acil bir devrimci görevdir.

GEÇMİŞİN DERSLERİ :

Devrimciler, emperyalistler arasında çıkacak dünya savaşlarına karşı dünya halklarını daima uyarmışlardır. Savaş tehlikesine dikkati çekmişler ve halkların savaşa karşı hazırlıklı olmaları için mücadele etmişlerdir. Birinci Dünya Savaşından önce Lenin'in önderliğindeki Bolşevikler, yaklaşan emperyalist savaşı haber vermişler ve sahte «barış» umutlarını yıkıp gerçek durumu ortaya sermişlerdir. Bu, halkların, emperyalist savaşlara hazırlanmalarında ve bu savaşlara karşı etkili bir şekilde mücadele edebilmelerinde çok önemli bir rol oynamıştır. Bu gerçeği Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Tarihi şu şekilde açıklıyor:

«Başta Lenin olmak üzere Bolşevikler, savaşın kaçınılmaz olduğunu, savaşın patlak vermesinden çok önce görmüşlerdi. Uluslararası sosyalist kongrelerde Lenin, savaş çıktığında sosyalistlerin devrimci tavrının ne olacağını tayin etmek için önerilerde bulunmuştu.

«Lenin, kapitalizmin kaçınılmaz olarak savaşa yol açacağını belirtmişti. Yabancı toprakların yağması, sömürgelerin ele geçmesi ve yağması, yeni pazarların zaptı daha önce de birçok defa kapitalist devletler tarafından girişilen fetih savaşlarına yol açmıştı.» (S. 200)

İkinci Dünya Savaşından önce de devrimciler, üzerlerine düşen görevi yaptılar ve emperyalistler arasında çıkacak bir dünya savaşı konusunda uyarıda bulundular. Bu savaşı kışkırtan esas savaş kundakçısının faşistler olduğunu ısrarla belirttiler. Dimitrov, şöyle diyor:

«VII. Kongre, faşizmi savaş kundakçısı olarak nitelendirdiğinde ve artan yeni bir emperyalist savaş tehlikesine ve faşizme karşı mücadelede güçlü bir birleşik cephe yaratılması gerekliliğine işaret ettiğinde, işçi hareketi içinde bile biz komünistleri sözde kasıtlı olarak sadece propaganda amacıyla faşizme böyle bir rol yakıştırmakla ve savaş tehlikesini abartmakla suçlamaktan utanmayan oldukça çok kimse vardı... Ancak geçen iki yıl böyle bir suçlamanın abesliğini yeter derecede açıklıkla göstermiştir.» (Savaşa Ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe, Aydınlık Yayınları S. 223).

Bugün de devrimciler, iki süper devletin çılgınca rekabetinin yeni bir dünya savaşına yol açacağını ve bu savaşın hızla yaklaşmakta olduğunu belirtmekte ve bütün dünya halklarını savaşa ve iki süper devlete karşı mücadeleye seferber etmeye çalışmaktadırlar.



«Bugünkü uluslararası durumu belirleyen şey, gökkubbenin altında büyük bir kargaşalığın varlığıdır günden güne büyüyen bir kargaşalık! Kapitalist dünya savaştan bu yana en ciddî iktisadi buhranla karşı karşıyadır ve dünyadaki bütün temel çelişmeler keskinleşmektedir. Bir yandan dünya halklarının devrim akımı canlı bir şekilde gelişiyor; ülkeler bağımsızlık, milletler kurtuluş ve halklar devrim istiyor; bu, karşı durulmaz bir tarihî akım haline gelmiş bulunuyor. Öte yandan, iki süper devlet ABD ve Sovyetler Birliği arasındaki dünya hegemonyası çekişmesi gitgide yoğunlaşıyor. Dünyanın her yanına yayılmış olan bu çekişmenin odak noktasını Avrupa teşkil ediyor. Sovyet sosyal - emperyalizmi «doğuya saldırıyormuş gibi yaparak batıya saldırıyor». İki süper devlet ABD ve Sovyetler Birliği, günümüzün en büyük uluslararası sömürücü ve zalimleridir. Onlar yeni bir dünya savaşının kaynağıdırlar. Aralarındaki keskin rekabetin günün birinde dünya savaşına yol açması kaçınılmazdır. Bütün ülkelerin halkları hazırlıklı olmalıdır.»

ÇU EN-LAY
ÇHC 4. Millî Halk Meclisinin 1. Oturumuna Hükûmet Çalışması Üzerine Rapor, 13 Ocak 1975 («Proletarya Diktatörlüğünün Teorisi ve Uygulaması», Bora Yayınları, s. 72)

SAVAŞ ETKENLERİ ARTMAKTADIR

Lenin, emperyalizm çağını tahlil etmiş ve emperyalistler arasında dünya savaşlarının çıkmasına yol açan sebepleri ortaya koymuştu. Savaşa yol açan, emperyalist ülkelerin, dünya pazarlarını ele geçirmek ve dünyanın tek efendisi olmak için aralarında sürdürdükleri amansız rekabetti. Bu amansız rekabet politikası öyle bir noktaya gelir ki, artık rekabetin silahtan başka araçlarla sürdürülmesi imkansızdır. O zaman emperyalist barışın yerini emperyalist savaş alır.

Emperyalistler arasındaki rekabeti hızlandıran ve bunu bir savaşa vardıran en önemli sebep, Lenin'in tahlil ettiği, kapitalizmin eşit olmayan gelişmesi kanunudur. Buna göre, bazı ileri durumdaki kapitalist ülkelerin gelişmesi yavaşlar ve duraklarken, daha geri kapitalist ülkeler, sıçramalar halinde büyük gelişmeler gösterir ve geriden gelerek ilerdekini geçer. Bu durum ekonomik ve askeri güç dengesinde kendisini açıkça gösterir. Büyüyen ve yükselen genç emperyalist ülke ile gerileyen ve ihtiyarlayan emperyalist ülke arasındaki denge, dengesizliğe dönüşür. Zaten bu denge geçici ve nisbidir. Ancak kısa bir dönemi, gelişen emperyalistin, gerileyen emperyalistle aynı güçte olduğu çok kısa bir dönemi kapsar. Yükselen emperyalistin diğerini geçmesi ortaya mutlaka şiddet yoluyla çözümlenmesi gereken bir çelişme çıkarır. Çünkü, ihtiyar ve gerileyen emperyalist, her şeye rağmen, dünyanın daha geniş alanlarını elinde tutmaktadır. Oysa, yükselen ve genç emperyalist, gücüne oranla daha dar alanlara sahiptir. Bu yüzden, genç ve yükselen emperyalist, yeniden paylaşım talebinde bulunur. Diğer emperyalistin alanlarına el atar. Böylece yükselen ve yeniden paylaşım talebinde bulunan emperyalist savaşın esas kaynağını meydana getirir. Diğer emperyalist ise, bütün gerilemesine rağmen, eski sahip olduğu alanların tümünü asla yükselen emperyaliste kendi rızası ile bırakmaz ve eninde sonunda o da silaha başvurur. Lenin, bu gelişmeyi, birinci dünya savaşı ile ilgili olarak şöyle anlatıyor:

«Eski bölüşme, İngiltere'nin birkaç yüzyıl boyunca eski rakiplerini mahvetmiş olması gerçeğine dayanıyordu. Eski rakip, bütün dünyaya hakim olan Hollanda idi. Bir diğeri, aşağı yukarı yüz yıl üstünlük savaşı veren, Fransa idi. Uzun süren savaşlarla İngiltere, ekonomik gücüne ve ticari sermayesine dayanarak bütün dünya üzerinde rakipsiz hakimiyetini kurdu. 1871'de yeni bir soyguncu, yeni bir ekonomik güç ortaya çıktı; bu güç, İngiltere'den çok daha büyük bir hızla gelişmişti. Bu bir gerçektir. Hiç bir ekonomi tarihi kitabı yoktur ki, şu tartışma götürmez gerçeği, Almanya'nın daha hızlı gelişmiş olduğu gerçeğini kabul etmesin.» (Sosyalizm ve Savaş, s. 138)

Yine Lenin, emperyalistler arasındaki paylaşım mücadelesinin şiddetlenmesinin eninde sonunda bir savaşa yol açacağını şöyle ifade ediyor:

«İki büyük dev, savaştan daha önce bütün dünyayı, yeryüzündeki bütün ülkeleri mali sömürme ağı içine hapsetmiş, yer yuvarlağını aralarında ekonomik bakımdan bölüşmüşlerdir. Bu üstünlüğün yeniden bölüşülmesi, kapitalizm açısından kaçınılmaz olduğu için eninde sonunda çatışmak durumundaydılar.» (Sosyalizm ve Savaş, s. 138)

Lenin'in tahlil ettiği savaş şartları bugün de vardır. Bugün, savaşın etkenleri büyük bir hızla yükselmektedir.

Birinci olarak, emperyalistler arasındaki temel çelişme keskinleşmektedir. Özel olarak iki süper devletin dünya hegemonyası için sürdürdükleri rekabet şiddetlenmektedir.

İkinci olarak, kapitalizmin eşit olmayan gelişme kanununun işleyişi sonucu, dünyaya hakim durumda bulunan ABD emperyalizminin gelişmesi durmuş ve gerileme dönemine girmiştir.

KARŞI

HAZIRLIKLI OLALIM

Dünya halklarının mücadelesi de ABD emperyalizminin gerilemesinde en önemli etken olmuştur. Öte yandan, Sovyet sosyal - emperyalizmi hızla gelişmiş ve yükselen emperyalist güç olarak ABD emperyalizmini özellikle askerî alanda geride bırakmıştır. Yükselen emperyalist güç, ABD emperyalizminin nüfuz alanındaki ülkelere el atmıştır. Sosyal - emperyalistler, silahlı güçlerine dayanarak yeniden paylaşım talebinde bulunmaktadırlar. ABD emperyalistleri gerileme için de bulunmalarına rağmen, hiç bir alanı kendi rızaları ile bırakmayacaklardır ve eninde sonunda sömürü alanlarını koruyabilmek için dünya çapında silaha baş vurmak zorunda kalacaklardır.

Üçüncü olarak, İki süper devlet arasındaki geçici denge, yerini yükselen süper devletin, yani sosyal - emperyalizmin lehine bir dengesizliğe bırakmış bulunmaktadır. Özellikle bu dengesizlik, askeri alanda kendini göstermektedir. Sosyal - emperyalistler, esas olarak askeri güçlerine dayanarak ilerlemektedirler. Her iki süper devletin esas amacı birbirlerini yok etmek ve dünyanın tek hakimi olmaktır.

Dördüncü olarak, iki süper devletin arasındaki yeniden paylaşım mücadelesi şimdiden dünyanın çeşitli bölgelerinde ön savaşlara yol açmaktadır. Bu ön savaşlar, dünya savaşının yaklaştığını ve tehlikenin her geçen gün arttığını gösteren olaylardır.

YENİ BİR DÜNYA SAVAŞINA KARŞI HAZIRLIKLI OLMALIYIZ

İki süper devlet arasındaki bu şiddetli hegemonya mücadelesi devam ettikçe, yani iki süper devlet, dünya halklarının devrimci mücadelesiyle yıkılmadıkça, bunların arasında bir savaş çıkması kaçınılmazdır.

Bugünkü dünyada, hem iki süper devletin arasındaki çelişmenin keskinleşmesi sonucu savaş etkenleri, hem de emperyalistlerle dünya halkları ve ülkeleri arasındaki çelişmenin keskinleşmesi sonucu devrim etkenleri artmaktadır. Ancak, bu iki temel çelişmeden birincisi, yani iki süper devlet arasındaki çelişme daha büyük bir hızla keskinleşmektedir. Savaşın ve devrimin etkenleri birlikte yükselmesine rağmen, savaşın etkenleri daha büyük bir hızla yükselmektedir. **Yani devrimin savaşı önleme ihtimaline göre, savaşın devrime yol açması ihtimali gitgide daha ağır basmaktadır.**

Bu durumda devrimcilere düşen görev, her iki ihtimali de gözönüne almak, fakat esas olarak ağır basan ihtimale göre hazırlanmaktır. Yani bir yandan devrimi geliştirmek, bu yolla iki süper devlete darbeler indirmek ve devrim yoluyla onları yıkmak için mücadele etmek; diğer yandan ve esas olarak, iki süper devlet arasında çıkacak bir dünya savaşına karşı hazırlıklı olmak, emperyalist savaşı iki süper devleti yere çalan bir millî ve sosyal kurtuluş savaşına çevirmek için hazırlanmak gerekmektedir. Savaşı ortadan kaldırmanın yolu da, bir süre için dahi olsa ertelenebilmenin yolu da, pasifist «barış» ninnileriyle uyuyunmak değil, bu görevlerin bütününe sıkısıkıya sarılmaktır.

Eğer iki süper devlet, özellikle Sovyet sosyal - emperyalizmi yeni bir dünya savaşı çıkartmaya cesaret edecek olurlarsa bu, onların sonu olacaktır. Çünkü bugün dünyada esas akım devrimdir. Yani ister devrim savaşı önlesin, ister savaş devrime yol açsın, dünya halklarının geleceği parlaktır, zafer devrimin olacaktır.

Burada bazı arkadaşların ileri sürdükleri bir iddiaya değinmemiz gerekmektedir. Bu arkadaşlar Mao Zedung'un «esas akım devrimdir» sözünden, bugün devrim etkenlerinin savaş etkenlerine ağır bastığı sonucunu çıkartmakta ve buradan giderek savaşa karşı hazırlanma görevini ikinci plana düşürmektedirler. Oysa bu yanlıştır. Mao Zedung'un «esas akımın devrim olduğu» şeklindeki sözleri devrim etkenlerinin savaş etkenlerine ağır bastığı anlamına gelmiyor. Bu sözler, dünyadaki esas akımın karşı-devrim değil, devrim olduğunu, bu sebeple dünya halklarının daha da cesur olmaları gerektiğini ifade etmektedir. Yani Mao Zedung'un bu sözlerini, ister devrim savaşı önlesin, ister savaş devrime yol açsın, eninde sonunda dünya halklarının muzaffer olacağı şeklinde anlamalıyız. Dünyada esas akım devrim olduğu için savaş çıksa da çıkmasa da, devrim galebe çalacaktır.

Bugün Mao Zedung, Çin halkını ve bütün dünya halklarını savaşa hazırlanmaya çağırmaktadır. Bütün dünya devrimcileri aynı çağrıyı yapmaktadır. Oysa bu iddiayı ortaya atan arkadaşlar, gerçeklere bakmamakta, dünyadaki olguları incelememektedirler. Bu arkadaşlar, tam da Mao Zedung'un halkları, savaşa karşı hazırlanmaya çağırdığı bir sözünü ters yorumlayarak, bu görevin örtbas edilmesine yolaçmaktadırlar.

GÖREVLERİMİZ

Görevlerimizi, esas olarak bugün dünya çapında ağır basan ihtimale göre tesbit etmeliyiz:

1. Ülkemizin yeni bir emperyalist savaşta iki süper devlete alet olmaması için çalışmalıyız.

Bunun için öncelikle, iki süper devlete karşı ülkemizin millî bağımsızlığı için mücadele etmeliyiz. Yurdumuzdaki bütün yabancı askerler dışarı çıkarılmalı ve bütün yabancı üslere el konmalıdır. Türkiye NATO'dan çıkmalı, Varşova Paktına girmemeli ve bloksuz ülkeler safında yer almalıdır. Bütün ikili anlaşmalara son verilmelidir. Biz bu talepler etrafında halkı seferber etmeliyiz.

Ülkemizin, yeni bir dünya savaşında iki süper devletten herhangi birinin yanında yer almasının getireceği felaketleri halkımıza açıklamalı ve savaşa karşı halkın temel güçlerini örgütlemeliyiz. İktidarın, iki süper devletin savaş kundakçılığını destekleyen her türlü kararına karşı güçlü bir halk muhalefeti yaratmalı ve halkın mücadelesi yoluyla iktidarın bu tür kararlar almasını önlemeye çalışmalıyız.

Savaş kundakçısı iki süper devletin, özellikle esas savaş kışkırtıcısı sosyal - emperyalistlerin faaliyetlerini açığa çıkartmalıyız. İki süper devletin işbirlikçisi faşistlerin ve sosyal - faşistlerin, halkımızın uyanıklığını köreltmek için yaydıkları «barış» ve «yumuşama» masallarına karşı mücadele etmeliyiz.

2. Süper devletlerin istilasına karşı yurt savunması için hazırlanmalıyız.

Ülkemizin iki süper devlet, özellikle daha aç gözlü olan sosyal - emperyalistler tarafından işgaline karşı hazırlıklı olmalı ve bütün halkı yurt savunması için seferber etmeliyiz. Emperyalistlerin istilasına karşı esas olarak halkın temel güçlerinin bağımsız silahlanması için çalışmalıyız. Öte yandan, Türkiye ordusunun, öz kaynaklarımıza dayanan bir millî savunma siyaseti izlemesi için mücadele etmeliyiz. Türkiye ordusu, iki süper devlete karşı silahlanmalı ve NATO'ya bağımlılığına son verilmelidir. Ordu içinde, askerlere ve subaylara uygulanan faşist baskılar son bulmalıdır. Ordunun, diğer üçüncü dünya ülkelerine karşı saldırı siyaseti izlemesiyle mücadele edilmelidir.

Ordunun, her iki milliyetten halka zorbalık uygulamasına karşı mücadele edilmelidir.

Ülkemizin, iki süper devlete köle olmasını savunan her türlü millî ihanet politikasıyla mücadele etmeli, reformcuların teslimiyet ,uzlaşma politikasını şiddetle elestirmeli,faşistleri ve revizyonistleri azami ölçüde tecrit etmeli, iki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı birleşilebilecek bütün güçlerle birleşmeliyiz. Süper devletlerin özellikle sosyal - emperyalistlerin ülkemize karşı girişecekleri bir emperyalist savaşı bir millî savaşla karşılamak üzere bütün halkı millî bağımsızlık için seferber etmeli ve bu uğurda halkın temel güçlerini örgütlemeliyiz.

İki süper devletin çıkaracakları bir savaşa karşı bütün halkı seferber etmek üzere geniş kampanyalar düzenlemeli, bu yolda halk kitleleri içinde etkili bir propaganda ve uyarma faaliyetinde bulunmalıyız.

Ne faşist zulüm, ne revizyonist İspanya halkının mücadelesini

İspanya'da 1975 yılının son haftalarında patlak veren grevler dalga dalga yayılmaya devam ediyor. Ocak ayının ilk yarısında, Madrit metrosunda çalışan 4.000 kadar işçi ve memur, ücretlerine yüzde 50 oranında zam yapılması ve haftalık çalışmanın 40 saat ile sınırlanması talepleriyle işi bıraktılar. Arkasından, Madrit'teki elektrik araçı fabrikalarında çalışan 14.000 işçi dayanışma grevine gittiler. İTT şirketinin İspanya'daki kolunda çalışan 16.000 işçi ile gene Madrit'teki bir demir-çelik fabrikasında çalışan 600 işçi de greve başladılar. Barselona civarında direnişe geçen tarım işçileri, polis saldırısına karşılık verdiler ve üç polisi yaraladılar. 20 Ocak dolaylarında, Standard Elektrik fabrikasının işçileri, grevdeki 80.000 metalurji işçisi için kendi aralarından 3,2 milyon pesetalık bir dayanışma fonu topladılar. Barselona yakınlarındaki Bas-Lobregat bölgesindeki elektrik araçları sanayisinde çalışan 100,000 kadar işçiden grevde bulunanların sayısı daha 21 Ocak'ta 15,000 kadarken, üç gün sonra bu rakam 60,000'i buluyordu. Asturias kömür havzasındaki «Unosa» şirketinde çalışan 13,700 maden işçisinden 10,000 kadarı da grevdeydi. Bütün İspanya'da işçiler grev toplantıları yapıyorlar, başka fabrika ve bölgelere destek olmak için bağış topluyorlar, polis baskısını kararlılıkla göğüslüyorlardı. Grev yapmanın kanunen yasak olduğu ve herhangi bir hak talebinde bulunmanın bir işçinin hayatına mal olabildiği İspanya'da cereyan eden bu olaylar, İspanya hakim sınıflarının buhranının gitgide derinleştiğini göstermektedir



FRAP'ın Madrit'in merkezinde düzenlediği son gösteri

Anti-faşist Yurtsever Devrimci Cephe (FRAP

AMERİKANCI FAŞİZM GERİLERKEN BOŞLUĞU DOLDURMAK İSTEYENLER

Bu buhranın temelinde yatan etkenlerin en başta geleni, İspanya halkının 1938'den bu yana faşist diktatörlüğe karşı verdiği sürekli mücadeledir. Binlerce devrimcinin zindanlara tıkılması, işkenceye uğratılması ya da katledilmesi pahasına sürdürülen direnişler, faşizmin «yaprak kımıldamayan» bir rejim olduğu, faşist diktatörlük altında kitle mücadelesi vermenin «imkansız» olduğu şeklindeki görüşlerin ne kadar yanlış ve zararlı olduğunu gözler önüne sermektedir. İspanyol emekçilerinin mücadele azmi bir yandan İspanya Komünist Partisi (Marksist - Leninist)'i ve FRAP'ı (Anti - faşist Yurtsever Devrimci Cephe) oluştururken, beri yandan da gerici hakim sınıflar içindeki siyasî ayrılıkların derinleşmesine yol açmıştır. Bugün İspanya hakim sınıfları, halkın mücadelesini nasıl ezebilecekleri ve diktatörlüklerini nasıl sürdürebilecekleri noktasında birleşememektedirler.

Bu ayrılıkların ortaya çıkmasına yol açan ikinci önemli etken de, Amerikan emperyalizminin dünya çapındaki gerileyişidir. Bu gerileyiş, İspanya'da, gerek Sovyet sosyal - emperyalistlerinin ve gerekse Avrupa tekelci sermayesinin iktisadî ve siyasî nüfuzunun artmasına yol açmaktadır. 1960'ta İspanya'daki yabancı sermaye yatırımlarının yüzde 70 - 80 kadarı Amerikalılara ait iken, 1975'te Avrupa emperyalistlerinin payı yüzde 50'yi bulmuştur. İspanya büyük burjuvazisi içindeki Avrupa taraftarı kesimler, ülkenin Ortak Pazar'a kabul edilmesi ve bunun için gerekli «liberalleşme tedbirleri»nin alınması konusundaki baskılarını yoğunlaştırmaktadırlar. Balkanlar, İtalya ve Portekiz üzerindeki sızma ve yakıcılık faaliyetlerini gitgide yoğunlaştıran Sovyet sosyal - emperyalistleri ise İspanya'ya da el atmaktadırlar. 1971'de Franko rejiminin bakanlarıyla Doğu Avrupa ülkelerinin temsilcileri arasında Viyana'da yapılan bir toplantıdan sonra İspanya - Polonya ve İspanya - Çekoslovakya Komiteleri gibi «iktisadî işbirliği teşkilâtları kurulmuş, Sovyetler Birliği'nin İspanya'daki yatırımları artmış, hattâ Kremlin'deki yeni çarlar Asturias madencilerinin grevini kırmada Franko'ya yardımcı olmak için İspanya'ya alelacele kömür ihraç etmişlerdir. Sovyet sosyal - emperyalizminden yana olan kesimler güçlenmekte ve yeni çarların hegemonyacı girişimlerinin ülke içindeki dayanağını meydana getirmektedirler.

Bütün bu gelişmeler, İspanya'daki faşist diktatörlüğün aynen Franko zamanında olduğu gibi devam ettirilmesini imkânsız hale getirmiştir. Bugün İspanyol tekelci burjuvazisinin, gerilemelerine rağmen hâlâ siyasî iktidarı ellerinde tutan Amerikancı kesimleri, krallık tahtına oturttukları Franko'suz bir Franko rejimine geçişi sarsıntısız bir şekilde gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Dimitrovun belirttiği gibi, faşist diktatörlüğün terörü ve kanlı zulmü, «faşizm durumunun **özellikle** zorlaştığı zamanlarda tabanı genişletmek ve sınıfsal özünü değiştirmeksizin, açık terörcü diktatörlüğünü kabaca sahteleştirilmiş bir parlamentarizmle **birleştirmesi** için çaba harcamasına engel değildir.» (Komünist Enternasyonal»in 7. Kongresine Rapor; bkz. «Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe», Aydınlık Yayınları, s. 65) Bugün İspanyol hakim sınıflarının yapmaya çalıştıkları da tam budur. Onların bu konudaki en büyük yardımcıları ise, tıpkı ülkemizdeki revizyonistler gibi «demokrasinin sınırlarının adım adım genişletilmesi» teorilerine dört elle sarılıp kitlelerin her atılımını «provokasyon» olarak damgalayan Karrillo - İbarruri yönetimindeki İspanyol revizyonist partisidir.

«DEMOKRATİK CUNTA» İÇİNDE, SOVYET, AMERİKAN VE AVRUPA TARAFTARLARININ İŞBİRLİĞİ

«Demokratik Cunta'nın amacı, her çeşit değişikliğin sarsıntısız bir şekilde ve toplumsal çatışmalar olmaksızın gerçekleşmesini arzulayan İspanyol toplumuna, Devlet fonksiyonlarının düzenli bir şekilde devam edeceği konusunda güven vermektir.» İspanyol revizyonist partisinin genel sekreteri Santiago Karrillo'nun 1974'te söylediği bu sözler, revizyonistlerin olanca düzen taraftarı ve faşizm yardakçısı karakterini gözler önüne sermektedir. İspanyol revizyonist partisi, halkı faşist diktatörlüğe karşı teslimiyete sevketmek demek olan «milli âhenk» siyasetini daha 1960'ta ilân etmişti. Gene Karrilo, bu siyaseti 1975'te şöyle açıklıyordu: **«İspanyol Komünist (!) Partisi, intikam ve misilleme ruhuna kesinlikle karşıdır. Biz yapıcı bir siyaset izlemeye hazırız.»** Karrillo'nun «intikam ve misilleme ruhu» diye damgaladığı şey, İspanya halkının faşist diktatörlüğe karşı beslediği büyük nefrettir. Onun «yapıcı siyaset» diye adlandırdığı şey ise, kendi hakim sınıflarının faşist diktatörlüğü devam ettirmelerine yardım etmek, aynı zamanda bu düzeni Sovyet sosyal-emperyalistlerinin İspanya üzerindeki hegemonyasına dayanak yapmaktır.

İspanyol revizyonist partisi, bu hedefine ulaşabilmek için 1974'te «Demokratik Cunta» adı verilen siyasî ittifakın yaratılmasına önayak olmuştur. Bu ittifak içinde hangi güçler yer alıyor? Bunların başında, Juan Karlos'un babası olan Barselona Kontu'nun kral olmasını isteyen tekelci çevreler; Ruiz Jimenez, Arailza, Kalvo Serer, Mo

ihanet durduramaz!



İspanya Komünist Partisi (Marksist-Leninist)in amblemi

hiko Kontu gibi ünlü faşist ve Katolikler gelmektedir. Esasen Santiago Karrillo, İspanya'da sözümona «demokrasi»nin temeli olarak **«Karloşçulardan Komünistlere (!) kadar Kilise'nin ve Ordu'nun temsilcilerini de kapsayan bir ittifakı»** gördüğünü açıkça belirtmiştir. Bu ittifakın dışında sadece halk kalmaktadır! İspanyol revizyonist partisinin Moskova'da oturan başkanı Dolores İbarruri ise, Roma'da İtalyan revizyonistlerinin düzenlediği bir toplantıda yaptığı konuşmada, **«Benim ailemin de hepsi Katolikti, hepsi Karloşçuydu...»** diyerek İspanya'ya dönmesine izin verilmesini istemiştir. İspanyol İç Savaşının ünlü önderlerinden İbarruri, bugün geçmişteki militan mücadelesiyle değil, ailesinin «Katolik ve Karloşçu» olmasıyla övünerek İspanyol Kilisesine yaltaklanmakta ve faşistlerden merhamet dilenmektedir. Modern revizyonist ideoloji, bir zamanlar Dimitrov'un yanında Komünist Enternasyonal'in yürütme komitesinde yer alan İbarruri'yi işte bu noktaya getirmiştir.

İŞÇİ MÜCADELESİNİ BASTIRMANIN MÜKÂFATI: FAŞİSTLERİN MERHAMETİ

İspanyol büyük burjuvazisinin bu gibi temsilcilerinin yanısıra, revizyonist partinin başını çektiği «Demokratik Cunta»ya Amerikan taraftarlığıyla tanınmış bir kısım yüksek memur ve aydınlar, Troçkistler ve bürokrat sendika ağaları da dahildir. Revizyonistler, illegal sendika kuruluşları olan «işçi komisyonları»nın «genel koordinasyon komitesi»ne soktukları bu bürokratlar aracılığıyla, işçi mücadelesini kontrol altına almaya ve faşistlerle giriştikleri kirli pazarlıkta bir koz olarak kullanmaya çalışmaktadırlar. «Genel Koordinasyon Komitesi»nin başkanı Marselino Kamaço, Kral Juan Karlos tarafından affa uğrayarak serbest bırakıldığında, resmî faşist sendikaların organı «Pueblo» gazetesi, «Kamaço'nun evine dönüşü» başlıklı bir makale yayınlayarak bu revizyonisti övmüş ve sözümona «demokratik sol»un da katılmasıyla ülke çapında bir «millî ittifak» kurulmasını önermiştir. Kamaço, faşistlerin kendisine bağladığı umutları boşa çıkarmamıştır. Onun, iktisadî buhranın yükünü emekçi kitlelerin sırtına yıkmak için büyük burjuvazinin aldığı tedbirler hakkında, **«şayet rejim bu işçi komisyonlarını meşrulaştırmaya hazırsa biz de bu fedakârlıklara hazırız»** demesi, İspanyol revizyonistlerinin kendilerine «demokrasi» tanınması pahasına işçi sınıfına nasıl ihanet ettiklerini bir kere daha göstermektedir.

İspanyol faşistleri de revizyonistlerin bu niteliğini çok iyi değerlendirmektedirler. Juan Karlos, Kamaço'nun ardından 3 Aralık 1975'te yedi revizyonist lideri daha affetti. Bunların arasında, revizyonist partinin Siyasi Büro üyesi Simon Sançez Montero da bulunuyordu. Revizyonist liderlerin affedilmesi konusundaki dilekçe ise, Juan Karlos'a, aralarında İspanyol işverenleri örgütü eski başkanının da bulunduğu 26 sağcı iş adamı ve politikacı tarafından sunulmuştu! Oysa o sıralarda revizyonistlerin «provokatör» diye küfrettikleri gerçek devrimciler, faşist diktatörlüğe karşı uzlaşmaz bir mücadele veren bütün yurtseverler, en ağır işkencelere uğratılıyor, hapis ve ölüm cezalarına çarptırılıyorlardı. Bu yüzden, bütün anti-faşistlerin derhal serbest bırakılması için mücadele eden İspanya emekçileri, Juan Karlos ile revizyonistlerin karşılıklı oynadıkları «af» komedisi karşısındaki tepkilerini «İndulto, insulto» (affedilmek hakarettir) sözleriyle belirtmektedirler

Revizyonistlerin sözümona «demokratik platform»unda, İspanya halkının maddî taleplerine cevap veren, yoksul köylülerin gerçek bir toprak reformu özlemini dile getiren, ya da İspanyol sömürgeciliğine karşı çıkan tek bir kelime bulmak mümkün değildir. Her şey, burjuva parlamentarizmine ve revizyonist partinin meşrulaştırılmasına indirgenmiştir. «Demokratik Cunta» içinde yer alan kralcılardan biri olan Kalvo Serer, 1954'te şöyle diyordu: **«Katolikler, daima anarşiye yatkın olan kitlelere, daha iyi günler görmek umudunu aşılayabilirler. Eğer başaramazlarsa, kitlelere askerî ya da siyasî şiddet yoluyla hükmetmek gerekecektir. Ya dinî töreler, ya da jandarmaya haber: önümüzdeki ikilem budur.»** Revizyonistlerin bütün yaptığı ise, Katolik Kilisesi'nin «öbür dünyada cennet» hayallerini «parlamenter demokrasi» vaatleriyle takviye etmekten ibarettir. Onlar, kitlelerin devrim yolundan uzak tutulması için İspanyol faşistlerine kendilerini yeni bir alternatif olarak sunuyorlar. Onların «Demokratik Cunta»sı, hem Amerikancı faşistlere, hem de İspanya'ya daha fazla sızmak isteyen Sovyet sosyal-emperyalistlerine hizmet arzetmektedir.

NE FAŞİZM, NE SOSYAL-FAŞİZM!

Bugün İspanya'da halk kitleleri yüksek bir maneviyatla mücadeleye atılmakta, revizyonist barikatları yıkmakta, faşist diktatörlüğe ağır darbeler indirmektedirler. İspanya İşçi sınıfının şanlı geleneklerini yüksekte tutan İspanya Komünist Partisi (Marksist-Leninist), bu mücadelelerde, işçi sınıfı ve diğer emekçi kitleler içinde daha sağlam kökler salıyor. İKP (M-L) de dahil olmak üzere 11 örgüt ve kuruluşu kapsayan FRAP, halk kitlelerinin bütün acil taleplerini, millî bağımsızlık ve demokrasi dâvâsını kararlılıkla savunurken karşı-devrimci şiddete devrimci şiddetle karşılık vererek faşist diktatörlüğe karşı silahlı mücadelenin ilk adımlarını atıyor

Franko'nun ölümünden sonra İspanya halkı «ne faşizm, ne sosyal-faşizm; «ne Franko, ne kral, ne de Cunta: yaşasın halk cumhuriyeti!» sloganlarıyla mücadelesine devam ediyor. Son zamanlarda İspanya'da yükselen grev dalgası, gerek Amerikancı faşistlerin, gerekse Sovyet sosyal emperyalistlerinin ve revizyonistlerin halkın mücadelesini bastırma planlarının başarısızlığını kanıtlıyor. İspanya halkı, iki süper devletin ülkesi üzerindeki hegemonya emellerini boşa çıkararak demokratik halk devriminin zaferi yolunda ilerleyecektir.

1) FRAP'a (Anti-faşist Yurtsever Devrimci Cephe) dahil olan diğer 10 kuruluş şunlardır: İspanya Millî Kurtuluş Cephesi, Sosyalist Öncü, İşçi Sendikaları Muhalefeti (OSO), Anti-emperyalist Komiteler İspanya Demokratik Üniversite Federasyonu, Kadınlar Halk Birliği, Demokratik Orta Öğretim Talebeleri Federasyonu, Demokratik öğretmenler Halk Birliği, Genç Komünistler Hareketi (Marksist-Leninst), Plastik Sanatçılar Birliği.

Dünyanın iki büyük silah tüccarından biri: Sovyet sosyal-emperyalizmi

Sovyetler Birliği bugün ekonomisinin askerîleştirilmesi sayesinde dünyanın iki büyük silah tüccarından biri haline gelmiş bulunuyor. Sovyet silah satışlarındaki artış, sosyal-emperyalizmin yükselişini ve dünya hegemonyası için ABD emperyalizmi ile gitgide daha şiddetli bir rekabete girişmesini tam olarak yansıtmaktadır.

1950'lerin sonlarında, Sovyetler Birliği sadece altı ülkeye silah satıyordu. Dünya silah piyasasındaki payı, 95 milyon dolarlık bir satış hacmi ile, yüzde 11 kadardı. Sosyal-emperyalistler 1963'te 1.2 milyar dolarlık, 1968'de ise 1.7 milyar dolarlık silah sattılar. 1970'lerin başlarında, artık yirminin üzerinde ülkeye silah satıyorlardı ve dünya silah piyasasındaki payları da yüzde 37.5'a yükselmişti. Sosyal-emperyalistler, sadece 1973 Ekim sonu ile 1974 sonu arasındaki dönemde Orta Doğu'ya 6.7 milyar dolarlık silah sattılar. 1972 ve 1973 yıllarında ABD, SSCB, Fransa ve İngilterenin dünya silah piyasasındaki payları ise şu şekildeydi:

Ülke	1972	1973
SSCB	% 30.7	% 41.6
ABD	36.7	31.6
Fransa	10.7	15.3
İngiltere	10.5	10.0

Görüldüğü gibi sosyal-emperyalistler ABD ile başabaş gitmekte, revizyonistlerin ikide bir silah satışları konusunda gürültü koparmaya pek meraklı oldukları diğer emperyalist ülkeler ise çok geriden gelmektedir. 1963'ten bugüne kadar uzanan dönem boyunca Sovyet silah satışları, ABD dışındaki bütün diğer ülkelerin silah satışı toplamının üzerindedir.

Lenin, Amerikan emperyalizminin silah satışları yoluyla yığdığı dev kârlardan söz ederken şöyle demişti: **«Her dolar, her ülkede zengini daha zengin, yoksulu daha yoksul yapan 'kârlı' savaş ihalelerinin pisliğiyle kirlenmiştir.»** Bugün büyük sanayi ülkelerinin silah satışlarından elde ettikleri net kâr, yılda 10 milyar doların üzerindedir. Bu miktar, bu ülkelerin üçüncü dünyaya yaptıkları sözümona «iktisadî yardım» toplamının iki mislidir Nitekim Sovyet sosyal-emperyalistleri de, sermaye ihracına göre daha çabuk ve daha büyük kârlar bırakan silah satışı işine gitgide daha fazla önem vermektedirler. 1966-1972 döneminde sosyal-emperyalistlerin üçüncü dünya ülkelerine yaptıkları silah satışları ve verdikleri krediler şu şekildedir:

Yıl	Silah	Kredi
1966	300-400 milyon dolar	1 24 milyar D
1970	800 « «	700 milyon D
1972	1.100 milyar dolar	580 «

İşte Sovyetler Birliği'nin sözümona «askerî yardım»ının içyüzü, ABD emperyalistlerine taş çıkartan yöntemlerle yürütülen bu ölüm ticaretidir.

Sosyalist ülkeler silâh satmazlar, ölüm ticaretini bir kâr alanı olarak benimsemezler. Kamboçya Devlet Başkanı Norodom Sihanuk, Çin Halk Cumhuriyeti'nin bu konudaki tutumunu şöyle anlatıyor:

«Bu malzemelerin bedelinin ödenme şekli ve zamanı ile ilgili bir sorum üzerine, Başkan Mao şu cevabı verdi: 'BİZ SİLAH TÜCCARI DEĞİLİZ. BAŞKA ÇEŞİT HİZMETLERİMİZİ BİR ÖDÜNÇ VERME KABUL EDEBİLİR VE ONLARIN HESABINI TUTABİLİRSİNİZ, AMA SİLAHLARIN ASLA!'» («CIA ile Savaşım», Işık Yayınları. s.333)

AÇIKLAMA

Dergimizin 37. sayısındaki «Dünya Barışını Kim Tehdit Ediyor?» başlıklı yazıda verilen, Sovyet askeri harcamalarının artış hızına ilişkin rakamlarda önemli bir yanlışlık olmuştur. Sözkonusu yazıda, 1963'ten bu yana Sovyet askerî harcamalarının yılda ortalama yüzde 3'lük bir artış gösterdiği belirtiliyordu. Bu hesap, Türkiye basınında yayınlanan Batılı kaynaklara dayanıyordu ve önemli ölçüde eksikti. Gerçek rakamlar şu şekildedir:

Sovyet askerî harcamalarının artış hızı 1961-1965 arasında yılda yüzde 9, 1966-1970 arasında yılda yüzde 11.1, 1971-1974 arasında ise yılda yüzde 11.9 olmuştur. 1960-1974 arasının yıllık ortalama artış hızı yüzde 9.7'dir 1974 yılındaki Sovyet askerî harcamaları, 1960 yılı toplamının dört mislidir. Askerî harcamaların Sovyet millî geliri içindeki payı ise 1960'ta yüzde 13.1, 1970'te yüzde 17.1, 1974'te yüzde 19.6 olmuştur. Bu sonuncu rakam, İkinci Dünya Savaşı arifesinde Hitler'in askerî harcamalarının Alman millî geliri içindeki payına aşağı yukarı eşit olduğu gibi, ABD emperyalistlerinin Kore ve Vietnam'a karşı giriştikleri saldırı savaşları sırasında ulaştıkları orandan oldukça yüksektir. Sovyet millî geliri halen ABD millî gelirinin yüzde 66'sı kadar olduğu halde, Sovyet askerî harcamaları ABD askerî harcamalarının yüzde 20 kadar üzerindedir.

FABRİKADAN KÖYDEN



DİVRİĞİ HALKI, FAŞİST SALDIRIYA KARŞI KOYDU

Divriği, ülkemizin en büyük demir yataklarına sahip bölgelerinden biridir. Divriği ve köylerinde yaşayan Türk ve Kürt halkı, yıllar boyu Osmanlı feodalitesine, ağalara, daha sonraki faşist iktidarlara karşı yiğitçe mücadele etmiştir. Divriği halkının mücadelesini engellemeye çalışan halk düşmanları, halkı alevi - sünni diye ayırarak bölmeye çalışmışlardır. Divriği halkının yükselen mücadelesi karşısında, faşistler gittikçe daha yoğun bir şekilde törer uygulamaya başladılar. Tüm bu faşist uygulamaların buradaki yöneticileri, AP'li Belediye Başkanı Kemal Budak, Endüstri Meslek Lisesi müdür yardımcısı Ömer Faruk Çağlayan, Jandarma Komutanı Halis Köseoğlu ve Lise Müdür Yardımcısı Sait Erdem'dir.

Jandarma Komutanı Üsteğmen Halis Köseoğlu, Lise ve Sanat okulunda Millî Güvenlik derslerinde, öğrencilerin yakalarındaki Atatürk rozetlerini alıyor ve çöpe atıyordu. Faşist ideolojinin propagandasını yapmasına tepki duyan öğrencileri sindirmek için, derslere belinde tabancayla giriyor ve okulun öğrencisi olmayan bazı komandoları da derse sokuyordu. Atatürk rozetlerinin çıkarılmasına ve faşist baskılara karşı çıkan bir kısım öğrenci, okul idaresi tarafından Emniyet'e verildi. Ancak öğrenciler, «Ya hepimiz, ya hiç birimiz» diyerek topluca Emniyet'e gittiler ve arkadaşlarını alarak geri döndüler. Faşistler bu olaydan sonra daha saldırgan olmaya başladılar. Faşistler, 31 Aralık günü halka ve öğrencilere saldırdılar. Bu arada AP'li Belediye Başkanı Kemal Budak da, belediyeye ait kazma ve küreklerle faşistleri silahlandırıyordu. Halkın dağınıklığından istifade etmeye çalışan yobazlar, meseleyi alevi - sünni çatışması haline getirmek istediler. Bu yüzden sünni esnafın dükkanlarına saldırmaya başladılar. Halk bunu zorlukla önledi ve faşistlerin saldırısını püskürttü.

Daha sonra Sivas'tan Divriği'ye takviye komando ve toplum polisi birlikleri gönderildi. Faşistlerin yardımına gelen bu birliklerin yolunu, Yellice ve Öbek köylüleri kesti. Komandolar «halka dokunmayacaklarını ve olayları yatıştıracakları» yalanını söyleyerek Divriği'ye geldiler. Öğrenciler, işçiler, köylüler, öğretmenler, sendikacılar göz altına alındı. Ama tüm halk, devrimcilerin yanında yer aldı. Köylüler aralarında para toplayarak, işçiler birkaç yövmiyelerini vererek devrimcilere maddî bakımdan destek oldular. Halka güvenenleri asla yalnız bırakmayacaklarını gösterdiler.

Divriği'den bir devrimci

KOMANDOLAR KÖYLÜLERDEN HAK ETTİKLERİ CEVABI ALDILAR

Divriği köylüleri, 2 Şubat günü Ankara'ya giden bir treni basarak trende bulunan ve daha önce halka saldıran faşist komandolara hak ettikleri dersi vermişlerdir. Divriği'ye halkın mücadelesini bastırmak, halka saldırılar düzenlemek için gelen bir gurup komandonun, Ankara'ya dönmek üzere bindikleri Posta treni, 16.30 sıralarında Güneş istasyonunda durmuş. Ülkü Ocaklıların trende olduklarını öğrenen Divriğinin Güneş köylüleri kadınıyla, erkeğiyle, çocuğuyla trene girmiş ve faşistleri yakalamışlardır.

EGE'DE DEMOKRASİ KAMPANYASI GELİŞİYOR

İzmir ve Ege bölgesindeki çeşitli demokratik dernek ve kuruluşların başlattıkları «Faşizme ve Revizyonizme Karşı Demokrasi Kampanyası» devam ediyor. Kampanyaya, Buca Yüksek Öğrenim Derneği, İzmir Orta Öğrenim Derneği, Gürçeşme Kültür ve Sosyal Dayanışma Derneği ve Çiğli Kültür ve Dayanışma Derneği de katılmış bulunuyorlar. Ayrıca çeşitli semtlerdeki CHP Gençlik Kolları ve revizyonistlerin yönetimini gaspettikleri çeşitli derneklerin üyeleri de kampanyaya aktif olarak katılıyor ve destekliyorlar. Kampanya gittikçe daha geniş kitleleri kucaklıyor ve deyrimci sloganlar yayılıyor.

Kampanyanın bir parçası olarak çeşitli emekçi semtlerindeki kahvelerde toplantılar yapılmaya başlandı. Bu toplantılardan ilki, Gültepe'nin Çobançeşme semtindeki «Mülazım'ın Kahvesinde» yapıldı. Daha sonra, «Tariş'te Faşist Baskılar» konulu bir toplantı düzenlendi. Gültepe'de yapılan kahve toplantısına katılan mahalle halkı, salonu tıklım tıklım doldurmuştu. Konuşmacı Rafet Kaptan, halkın faşizme ve revizyonizme karşı mücadelesini ve taşıdığı zaafları anlattı.

25 Ocak günü Fuar'daki İsveç Pavyonunda düzenlenen «Tariş'te Faşist Baskılar» konulu açık oturuma ise, 1000'den fazla dinleyici katıldı. Toplantıda Tariş İşletmelerinin eski Genel Müdürü İlhan Güre, Tariş işletmelerini, faşist iktidarın eski idareye yaptığı baskıları ve değişiklikleri anlattı. Gazeteci Hikmet Çetinkaya, Tariş'e komandoların nasıl yerleştirildiklerini, Ege Üniversitesine saldıranların Tariş'e saldıranlarla aynı kişiler olduğunu söyledi ve faşistleri teşhir etti.

Tariş Üzüm işletmelerinden atılan Ayşe Baştürk ise, direnişlerinin başarıya ulaşması için faşistlere karşı mücadeleyi revizyonistlere karşı mücadeleyle birleştirmek gerektiğini anladıklarını belirtti ve şöyle dedi: **«Tariş'te faşistler, Hitler tipi fabrika çalışmaları yolunda önemli bir mevzi elde etmişlerdir. Ancak çelişmeler çok keskindir. Bu çelişmeler yeni mücadelelere gebedir. Her baskı direnişi doğurur. Revizyonistlerin iddia ettiği gibi mücadele bitmemiştir. İşçi sınıfının mücadelesinin başarısı, demokratik ve ekonomik taleplerin bağımsızlık mücadelesine, tabi kılınmasından geçer.»**

PTT İŞÇİLERİ «NE AMERİKA, NE RUSYA» DİYE YÜRÜDÜ

Adana PTT Başmüdürünün 147 işçiyi işten atmasını ve kanunsuz uygulamaları protesto etmek için, PTT şantiyelerindeki işçiler direnişe geçtiler.

Direniş, polis çağırılarak kırılmak istendi. Direnişi yöneten Yeni Haber - İş Sendikası başkanı dahil 9 işçi gözaltına alındı; bunlardan 3'ü tutuklandı. Faşist baskıları ve 147 arkadaşlarının işten atılmasını protesto eden PTT işçileri, 17 Ocak günü bir yürüyüş tertiplediler.

Yürüyüş, sendika yöneticilerinden birinin yaptığı konuşma ile başladı. Yürüyüşe, çeşitli demokratik dernekler, direnişteki Marsa işçileri ve halk da katıldı. 1500 kişinin katıldığı yürüyüşe DİSK yöneticilerinden hiç biri gelmemişti. Devrimcilerin attığı «Ne Amerika, Ne Rusya, Bağımsız Türkiye», «İş, Toprak, Hürriyet Faşizme Nihayet» sloganı yürüyüşe katılan bütün halk tarafından benimsendi. Yürüyüş vilayet önünde yapılan kısa bir konuşma ve saygı duruşundan sonra bitti.

DİYARBAKIR'DA AÇLIK GREVİ

Diyarbakır Cezaevi'nde bulunan yirmi siyasi tutuklu, 31 Ocak sabahı açlık grevine başladılar. Devrimciler, İstanbul ve Malatya'daki faşist cinayetleri ve Mardin'de beş yoksul Kürt köylüsünün katledilmesini protesto etmektedirler. Açlık grevine başlayan devrimciler arasında, halk ozanı Şah Turna da bulunmaktadır.



GAZİANTEP DEVRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ KURULDU

Yeni kurulan Gaziantep Devrimci Liseliler Birliği, kuruluş bildirisinde demokratik lise için mücadele edeceklerini söylüyor ve şöyle diyor:

«Gençliğin kurtuluşu ancak halkımızın ABD emperyalizminin işbirlikçisi MC faşistlerine ve Rus sosyal-emperyalizmi ve işbirlikçileri revizyonistlere karşı vereceği bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi ile gerçekleşecektir. Rus sosyal-emperyalizmine ve ABD emperyalizmine, işbirlikçilerine karşı yurdumuzun bağımsızlığı için mücadelenin büyük bir önem kazandığı bu dönemde halkımızın safında kararlılıkla yer alacağımızı açıklıyoruz.»

YOZGAT HALKEVİ: «FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE KARŞI MÜCADELE EDELİM»

Yozgat Halkevi'nin dergimize göndermiş olduğu bildirinin bazı bölümlerini yayınlıyoruz:

«Halkımız üzerinde faşist baskılar, bilhassa MC hükümetinin iş başına geçmesiyle daha da yoğunlaştı. Bir çok ilde ilerici halka ve yurtseverlere karşı faşist ve yobaz sürüleri saldırıya geçti. 76 senesine girdiğimiz şu günlerde bir çok devrimci kardeşimizi, Şahin Aydın'ı, Kerim Yaman'ı, Abdi Gönel'i, Küçük Burçin'i, Mehmet Coşar'ı, Halit Pelitözü'nü, Ahmet Deveci'yi ve nice yurtseverleri kahpece kurşunlayanlar, hep bu halk düşmanı faşistlerdir.

«Bizleri karanlık bir faşist diktatörlük altında yaşatanlara karşı mücadele edelim. İşsizlik, pahalılık, yoksulluk ve zulümden başka bir şey ifade etmeyen bu köhne düzen, biz işçilerin, köylülerin, gençliğin mücadelesi ile son bulacaktır.»

TARSUS HALK BİRLİĞİ KURULDU

Tarsus'da kurulan «İşsizliğe ve Pahalılığa Karşı Tarsus Halk Birliği» kuruluş bildirisini yayınladı. Dernek bildirisinde şöyle diyor:

«Bugün bir Üçüncü Dünya Savaşı ihtimali çok büyüktür. İki süper devlet, Amerikan emperyalizmine ve özellikle saldırgan Sovyet sosyal-emperyalizmine, aynı zamanda onların işbirlikçisi olan faşistlere ve sosyal-faşistlere karşı bütün devrimcilerle birleşmeli ve ortak bir mücadele yürütmeliyiz. İşsizliğe ve pahalılığa son. Yıkılsın ağalık, toprak köylünün. Kahrolsun faşistler, sosyal-faşistler. Ne Amerika, Ne Rusya»

BÜTÜN BASKILARA RAĞMEN GAZİOSMANPAŞA HALK BİRLİĞİNİ KURACAĞIZ

Bizler İstanbul Gaziosmanpaşa'da Halk Birliği Derneği adı altında bir dernek kurmak isteyen Kemal Kaçmaz, Haydar Biteker, Ahmet Doğan. Gerekli işlemleri yapıp müracaat ettiğimizde, Dernekler Masası alındı belgesi vermedi. Adresimizi tetkik edeceklerini, alındı belgesini daha sonra vereceklerini söyleyerek kanunsuz bir uygulamaya giriştiler.

Aynı gün, tanımadığımız bir şahıs kapıyı maymuncukla açarak evimize girdi. Evde olan Haydar Biteker, adama evimize niçin girdiğini sorduğunda, adam «Burayı bir arkadaşımın evi sanmıştım, bende ucuz tabanca var satıyorum» cevabını vermiştir. Haydar Biteker, adamı evden kovmuş ve daha sonra nereye gittiğini anlamak için takip ettiğinde, Gaziosmanpaşa Kaymakamlık binasına girdiğini görmüştür.

İki gün sonra ise Dernekler Masasından bir polis ev sahibine evimizin kapısını açtırıp içeri girerken tesadüfen eve gelen Haydar Biteker engel olmuştur. Arkadaşımızın «neden kapıyı açıyorsunuz» sorusuna, adının Kenan olduğunu söyleyen polis memuru, «ben tahkikat yapmaya geldim» cevabını vermiştir.

Tahkikat yapmak evde kimse olmadığı bir sırada kapıyı açıp içeri girmek midir? Konut dokunulmazlığı nerede? Üstelik aynı akşam eve geldiğimizde, kapının kilidinin demirle kırıldığını gördük. Bütün eşyalarımız karmakarışık bir haldeydi ve yataklarımız ters çevrilmişti. Radyomuz da çalınmıştı.

Bütün bunlar MC iktidarının halk üzerindeki faşist baskısının bir parçasıdır. Dernek kurmak her vatandaşın anayasal hakkıdır. Uğrunda şehitler verilerek aldığımız demokratik haklarımızı sonuna kadar koruyacağız.

TÖB-DER'Lİ ÖĞRETMENLER REVİZYONİZMLE UZLAŞAN YÖNETİCİLERİ MAHKUM EDİYOR

TÖB-DER Urfa temsilciliği ve Urfa, Birecik, Suruç, Viranşehir, Halfeti ve Ceylanpınar şubeleri, bir açıklama yayınlayarak revizyonizmle uzlaşılmasına karşı çıkan Gaziantep ve Çorum Bölge Temsilcilerini görevden alan TÖB-DER genel merkez yöneticilerini protesto etmişlerdir.

Öte yandan Doğu Karadeniz Muhalefet Grubu adıyla bir bildiri yayınlayan Doğu Karadeniz



BİR İŞ CİNAYETİ

Hüseyin Mertoğlu 23 yaşında idi. 16 Ocak sabahı evinden çıkmış, aynı fabrikada çalışan bir arkadaşıyla yola koyulmuştu. İki arkadaş, çalıştıkları Koç-Set demir çekme fabrikasında, 8.30'da işbaşı yapmışlardı.

Saat 16.00'da ustabaşı, Hüseyin Mertoğlu'nun çıplak elektrik kablosuna basarak can verdiğini bildirdi. Hiç bir can güvenliği olmayan iş yerinde, kablolar birbirine karışmıştı. Patron olaydan sonra işçileri evlerine yollayarak fabrikayı boşalttırdı ve kabloyu tamir ettirdi. Böylece olayı örtbas etmek istedi. Olayı hiç görmemiş iki yalancı şahitle beraber avukatını Kağıthane jandarma karakoluna yolladı. Fabrikada can güvenliği için hiç bir tedbir alınmadığı ve Hüseyin Mertoğlu bu yüzden öldüğü halde, patron için hiç bir soruşturma açılmadı.

İSTANBUL ALİBEYKÖYDEN BİR DEVRİMCİ

BİZİ BOĞAZ TOKLUĞUNA ÇALIŞTIRAN PATRONA KARŞI DİRENİŞİMİZ SÜRECEK

Bizler, Mersinli tüccarların ve eşrafın gelip içki içtiği ve kumar oynadığı Tüccar Klübünde çalışan 15 işçiyiz.

Patron, kendi işyerlerinde çalışan emekçilerin alınterinden çıkardığı yüzlerce lirayı bir bardak içkiye, binlerce lirayı kumara verebilen bu adamlara hizmet ettireceğim diye, bizi günde 15-16 saat oradan oraya koşturur. Hemen hemen boğaz tokluğuna çalıştırır. Buna karşılık ne iş güvenliğimiz, ne de sosyal haklarımız vardır. Ayrıca bizi, ikinci sınıf insanlarmış gibi kullanır.

İşte bütün bunlara bir dur demek ve haklarımızı söke söke almak için greve başladık. Mersindeki bütün işçi arkadaşlarımızın ve halkın büyük desteğini gördük. Başarımızın birlik ile olacağını biliyoruz.

Grevdeki Mersin Tüccar Klübü İşçileri

ne dayak, ne de zulüm bizi haklı mücadelemizden geri döndüremez.

Manisa'dan 4 temizlik işçisi

PATRON VE REVİZYONİST SENDİKA AĞALARI, BİZE KARŞI BİRLEŞTİ

Gebze Çayırova'daki Polsan fabrikasında, 6 işçinin işine son verildi. Arkadaşlarımızın tazminatları verilmediği gibi, haklarını aramamaları istenerek tehdit edildiler. İşçi temsilcileri de işimizden oluruz düşüncesiyle seslerini çıkarmadılar. DİSK'e bağlı Petrol Kimya - İş sendikasının başındaki sendika ağaları da olayla ilgilenmeyerek patronun daha rahat hareket etmesini sağladılar. İşten atılan arkadaşlar iş güvenliği ve sosyal haklar almamız için birleşmemiz gerektiğini, sendikanın hakkımızı aramadığını, haklarımızı alması için mücadele etmemiz gerektiğini savunuyorlardı.

Petrol Kimya-İş sendikasının başındaki sendika ağaları, son üç ay içinde fabrikaya bir kere dahi uğramayarak, işçilerle ne kadar ilgilendiklerini göstermiş oldular. Polsan işçileri, artık uyanmaya başlamıştır. Hakkını almak için mücadelelere hazırlanıyor, birleşiyor ve kendi gücüne güveniyor. Polsan işçisinin mücadelesini, ne patronlar, ne de sendika ağaları durduramayacaktır.

Bir grup Polsan işçisi İSTANBUL

DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİ, TUTUKLU BİR DEVRİMCİYE UYACAK SUÇ ARIYOR

Halen Toptaşı Cezaevinde tutuklu bulunan bir devrimciyim. Tutuklanmadan önce 8 gün gözaltında kaldım. Bu süre içinde meydana gelen olaylar, ülkemizde faşizmin etkili silahlarından biri olan Devlet Güvenlik Mahkemelerinin niteliğini açıkça ortaya sermektedir.

25 Kasım günü okuldan çıkarken Birinci Şube polislerince gözaltına alındım. Götürüldüğüm Birinci Şube'de Garanti Bankası Pendik, İş Bankası Levent şubeleri ve Prof. Hayri Mugan'ın evinin soyulmasına katılmakla suçlandım. İthamları reddettim. Bankalarda ve evde yapılan yüzleştirmelerde sonuç alamayan polis iki gün sonra beni Devlet Güvenlik Mahkemesine yolladı. DGM savcısı Naci Gür, polis soruşturmasının bir sonuç vermediğini görünce 5 Kasım 1975 günü İTÜ Taşkışla binasında Yaşar Özcivler'in ölümü olayına katıldığımın ispatlandığını, olayı anlatmamı istedi. 3 faşist komandoyu da şahit olarak gösterdi. Olayla yakından uzaktan ilişkim olmadığını delilleriyle ispatladım. Sonra mahkeme beni serbest bıraktı. Çıkmaya hazırlanırken etrafımı saran polisler Beyazıt'taki İsmail Tığlı'nın ölüm olayıyla ilgili olarak gözaltına alındığımı, savcının direktifi üzerine tekrar Birinci Şube'ye götürüleceğimi bildirdiler.

Birinci Şube'de yapılan yüzleştirmede, Ülkü Ocakları 2. Başkanı faşist Mehmet Gül benim de olayın içinde olduğumu söyledi. Burada da polis-savcı-faşist komando işbirliğini açıkça gördüm. Bir hafta kadar süren sorgu ve yüzleştirmeler sırasında orada bulunan devrimcilerle Devlet Güvenlik Mahkemelerini protesto için 3 gün açlık grevi yaptık.

3 Aralık 1975 günü tekrar Devlet Güvenlik Mahkemesi önüne çıkarıldım. Mahkeme, aleyhimde delil olmadığından beni İsmail Tığlı olayından da serbest bırakmak zorunda kaldı. Buna rağmen polisler beni bırakmadılar. Bir saat kadar sonra tekrar Devlet Güvenlik Mahkemesi önüne çıkarıldım. Bir gün önce 3 kasım 1975 günü okulda 'silâhla tehditten' hakkımda gıyabi tutuklama kararı verildiğini bildirdiler. Aleyhimde yalancı şahitlik yapan İTÜ İnşaat Fakültesi faşistlerinden Semih Aygün, Bilal, Davut isimli şahısların çelişkili ve tamamiyle tutarsız ifadelerinden başka hiçbir delil olmadığı gibi, lehimdeki deliller çok açık ve berraktır. Bunları söylediğimde 'gıyabi tutuklama' kararını tebliğden başka yapacak birşey olmadığını bildirdiler. Kendimi savunma imkânını bile bulamadım. Devlet Güvenlik Mahkemesi savcısı Naci Gür, beni tutuklatmakla kafasına koymuştu.

YALÇIN BÜYÜKDAĞLI TOPTAŞI CEZAEVİNDE TUTUKLU

bölgesindeki öğretmenler ... ları belirtmektedirler:

Genel Merkez yöneticilerine göre eylemler demokrasiyi tasfiye için araç olarak kullanılacakmış... Gördünüz mü, ülkemizde demokratik bir iktidar varmış da bizim haberimiz yokmuş. Öyleyse neden TÖB-DER bültenlerinde bunca kıyım, sürgün, öldürme sayfaları?... Egemen sınıflar ile onların destekleyicilerinden, anti - faşist mücadelemizde güvenliğimizi sağlayıp 'buyrun beyler, demokratik halk iktidarını kurun' demelerini mi bekleyeceğiz?... TÖB-DER olarak, bugünlere TÖS'ün düzenlediği '4-8 Eylül 1968 Devrimci Eğitim Şurası'ndan, '15 Şubat 1969 Büyük Eğitim Yürüyüşü'nden, '15 Aralık 1969 Boykot Eylemleri'nden geçerek geldik. TÖB-DER böylesine zengin bir devrimci mirasın üzerinde yükselmiştir.»

İSPARTA HALK BİRLİĞİ KAPATILDI

«Bizler Ispartalı devrimcileriz. Halkın birliğini sağlamak amacıyla Isparta Halk Birliği'ni kurmuştuk. Polis derneğimizi bastı ve kapattı. Duvarlardaki devrimci sloganları çıkarttı. Çu En-lay'ın portresi ve «Revizyonizmi ve sosyal-emperyalizmi tanıyalım» yazıları suç unsuru olarak götürüldü. Biz hakim sınıflara şunu söylüyoruz: Derneğimizi 100 defa da kapatsanız, yüzbininci defa derneğimizi yeniden kuracağız.»

MANİSALI DÖRT TEMİZLİK İŞÇİSİNDEN HALKIN SESİ'NE DUYURU

Bizler, Manisa Belediyesi'nde çalışan 4 temizlik işçisiyiz. Devrimci fikirlere sahip olduğumuz için sendika ağaları ve patron tarafından işten atıldık. İşten atmakla bizim mücadelemizi durduracaklarını sanan sendika ağaları ve patron, durumun böyle olmadığını gördüler. Mücadelemizi halka duyurmak için, biz 4 işçi, 4 günlük açlık grevine gittik. Tüm ilericilerin ve halkın bizden yana çıkması üzerine patron, bu sefer polisi de yardıma alarak faşist köpekleri üzerimize saldırtmakta, arkasından karakollarda dayak attırmaktadır. Ama şunu bilmelidirler ki

SİGORTALI, SENDİKALI İŞÇİ OLMAK İSTİYORUZ

Bizler sefaletin pençesindeki emekçileriz. Bir fabrikanın inşaatında çalışıyoruz. Ben boyacıyım. Arkadaşlarla birlik olup bazı sosyal haklarımızı almayı düşündük. Bunların başta geleni de sigorta. İstediğimiz sigortalı, sendikalı işçi olmak.

Haftalık tatilimiz yok. İşçi koğuşlarında kalıyoruz. Patronlar taleplerimizi duymamazlıktan geliyorlar ama bir yandan da korkuyorlar.

Bizler bu acılarımızı, dertlerimizi devrimci Halkın Sesi dergisine döküyoruz. Halkın Sesi bizim sesimiz. Emekçiler böyle kabul ettik, hem de gururla.

A. Kılıç

Mehmet Pekşen'e Mektup: HALKIMIZ, KENDİSİ İÇİN MÜCADELE EDENLERİ UNUTMAYACAK

Ankara Merkez Cezaevinde 20 aya mahkum eski polis memuru Mehmet Pekşen arkadaş: Faşizm yazdığınız yazılardan dolayı, size her türlü zulmü reva görüyor.

Ben, dar gelirli bir devlet memuruyum. Ekonomik sıkıntılar içinde ailecek kıvranan bir devlet memuru. Ama sizin çektiğiniz acılar daha değerlidir. Siz ezilen, sömürülen halkımız için bu acılara katlanıyorsunuz. Halkımız, halkın kurtuluşu için darağacına gidenleri, hapislerde yatanları hiç bir zaman unutmayacaktır.

Siz, Anayasaya ters düşen Devlet Güvenlik Mahkemelerinde yargılandınız ve haksız olarak bu cezaya çarptırıldınız. Kağıt üstünde de olsa bunu boykot ediyorum. Kalkmalıdır bu mahkemeler. Şimdiye kadar yapılan yargılamalar tekrar gözden geçirilmelidir.

A. Özkaya

DENİZLİ VALİSİ, KANUNSUZLUKLARINA DEVAM EDİYOR

Denizli'nin postanesinin önü tam bir panayır yerine benzer. Her türden satıcı mallarını kaldırım üzerine yayarak satar. Dışarıdan gelenler birbirlerine bakarak «burada belediye yok mu» diye sorarlar. Ben Denizli Halk Birliği üyesiyim. Uzun zaman işsiz kaldım. Sonra ben de kaldırımın üstüne bir portakal kutusu koyarak devrimci dergi ve kitapları satmaya başladım. Sen misin o kasayı atan; kitapları koyduğumun ertesi günü siyasi şubeden iki kişi gelerek kitapları karıştırmaya başladılar. Kitaplardan birer örnek alarak beni şubeye götürdüler. Kitapların yasak olmadığı ortaya çıkınca epey hayıflandılar. Şef bana «Bunların satacağına Kerime Nadir'in, Suna San'ın kitaplarını satsana. Hani ben karışmam. Sonra başına bir şey gelir» dedi. Sonra dergi ve kitapların tekrar tetkik edilmesi için savcılığa yolladılar.

Ertesi gün CHP'li Belediye başkanı Hasan Gönüllü'nün yanına vardım. Durumu bir bir anlattım. Belediye başkanı «Demek öyle. Bak kardeşim sen kaldırımı işgal ediyorsun. Benim elimden bir şey gelmez. Senin hakkında şikâyet var» dedi. «Siz emri vilâyetten mi alıyorsunuz?» diye sordum. «Değil ama dolaylı yollardan bağlıyız. Siz gidin durumu valiye anlatın dedi. Valinin bu işe karışmayacağını, üstelik faşist olduğunu söylediğim zaman da omuz silkerek beni başından savdı.

Bundan kısa bir süre sonra ise, iki sivil polis gelerek Halk Birliği'ni kapattılar. Derneğimiz valinin verdiği emirle kanunsuz olarak kapatılmıştır. Kapatılmanın gerekçesi bugüne kadar ısrarla verilmemiştir. Denizli, faşist valinin her istediğini yaptığı bir il haline gelmiştir. Tiyatro yasaklamalar, dernek kapatmalar artık günlük olaylardan olmuştur. Ama bizi yıldıramayacaklar. Yeni bir dernek açacağız.

M. Demirci — DENİZLİ

HALKIN SESİ
HAFTALIK DERGİ

- Sahibi: İLKER SÜMERKAN
- Sorumlu Yazı İşleri Md. FİKRET ULUSOYDAN
- Yönetim Yeri Çatalçeşme Sok. 48/11 Cağaloğlu - İstanbul
- Yazışma ve Abone Ad. P.K. 1112, Sirkeci - İst.
- Baskı: ARZUM TİC. MAT.
- Abone şartları: Yurtiçi Yıllık 125 Altı Aylık 65 TL. Avrupa (Uçak) Yıllık 200 Altı aylık 100 TL.
- İlân şartları: Santimi 30 TL. Yayın ilanı Çerçevesi 100 TL.
- İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE
- Türkiye dağıtımı. Sabri Özakar

REVİZYONİZMİN MASKESİNİ İNDİRELİM

TİP revizyonistleri 1968'den bu yana ne değişti?

Behice Boran, Sovyetler Birliği'nin Çekoslovakya'yı işgal ettiği günlerde, 27 Ağustos 1968'de Milliyet gazetesine «Alacağımız Ders» başlıklı bir demeç vermişti. Boran bu demeçte şöyle diyordu:

«Bütün bu olup bitenlerden, az gelişmiş ülkeler ve bu ülkelerin sosyalist hareketleri için alınacak dersler vardır. Birincisi, büyük ve güçlü devletlerin yanında askerî-siyasî bloklara girmek, millî bağımsızlıkla bağdaşmamaktadır. Her ülke, bu arada Türkiyemiz millî bağımsızlığını bütün yabancı ülkelere karşı savunabilecek şekilde örgütlenmek, donanmak, kalkınmasını ona göre planlamak ve bağımsızlığını kendine güvenerek sonuna kadar savunma azminde olmak zorundadır. Milletler bağımsızlıklarını kendileri savunabilecek güç ve azimde oldukları ölçüde, başka milletlere eşit ilişkiler kurabilirler. İkincisi, küçük devletler, hele üçüncü dünya denilen az gelişmiş ülkeler, iki kampın dev devleti arasına sıkışmamak, ikisinden birini seçmek zorunda kalmamak için kendi aralarında bir dayanışma ve işbirliği kurma çabasını ciddiyetle göstermelidirler.»

1968'den bu yana 7 yıl geçti. Şimdi soruyoruz: Bugün, sosyal - emperyalist boyunduruğa girmek, millî bağımsızlıkla bağdaşmakta mıdır? Ülkemizin bağımsızlığı için süper devletlere karşı mücadele etmek, bugün zorunlu değil midir? İki dev ülkenin arasına sıkışmamak için, bugün de üçüncü dünya ülkeleriyle birleşerek mücadele etmek gerekli değil mi? Bugün «Ne Nato, Ne Varşova» ve «Ne Amerika, Ne Rusya» sloganlarıyla bağımsız ve bloksuz bir Türkiye için mücadele eden devrimcilere saldırıyorsunuz. Devrimcilere yönelttiğiniz saldırılarda faşistlerle birleşiyor, hattâ kafadarlarınızı devrimcilere yeteri kadar saldırmamakla suçluyorsunuz. Sovyetler Birliği'ni göklere çıkarıyor, ülkemizin sosyal - emperyalist boyunduruğa girmesi için elinizden gelen çabayı gösteriyorsunuz.

Değişen nedir? 7 yılda ne olmuştur. Yoksa Sovyetler Birliği'nin 7 yıl içinde değişerek, ülkelerin bağımsızlığına saygılı bir ülke haline geldiğini mi iddia edeceksiniz? Hayır, buna kimseyi inandıramazsınız. Değişen sizsiniz. Sizin kafalarınızdır değişen. Dünyaya hakim olma mücadelesinde, Amerika'ya karşı gittikçe güçlenen sosyal - emperyalistlere uşaklık yapmayı meslek edindiniz. İşte 7 yıl içinde gösterdiğiniz gelişme bu oldu. 1968'lerde, halkın mücadelesinin önüne barikatlar kuran sosyal hainlerdiniz. Şimdi, bu sıfatınıza bir de bir milli hainlik eklendi. Gösterdiğiniz bu aşamayı Brejnev bir madalyayla mükafatlandırabilir. Ama, yarının bağımsız ve demokratik Türkiyesini kuracak olan emekçi halk, sizlerden mutlaka hesap soracaktır.

REVİZYONİZM SAHTEKARLIK DEMEKTİR

28 Ocak günkü **Milliyet** gazetesinde, TİP Genel Başkanı Behice Boran'la yapılan bir röportaj yayınlandı. Behice Boran, gazetenin sorularına verdiği cevaplarda, «Maocu» diye adlandırdığı devrimcilere saldırdı. Ama bizim üzerinde duracağımız nokta bu değildir.

TİP revizyonistlerinin «Yürüyüş» dergisinin 30 Eylül 1975 tarihli sayısında, Sermayenin DURUM Vaziyeti» başlıklı bir yazı yayınlanmıştı. Bu yazıda revizyonistler, arkadaşımız Doğan Yurdakul'la röportaj yapan **Milliyet** gazetesine saldırıyorlardı. «Durum»un, **Milliyet'in** Yayın Müdürü Abdi İpekçi'nin günlük makalelerinin başlığı olduğunu kaydedelim. TİP revizyonistleri şöyle diyorlardı:

(Milliyet'in) 22 Eylül'deki konuğu da Doğan Yurdakul, Aydınlık Yazı İşleri Müdürü... İnsan şaşıyor, neye varmak istiyor DURUM'cusu sermayenin ... Ama tüm bunların ardından sermayenin ince taktikleri sırıtıyor. TİP'i yıpratmak, işçi sınıfı haraketini örgütsüz bırakmaya katkıda bulunmak.»

Doğan Yurdakul'la röportaj yaptığı zaman **Milliyet'i** «sermayenin sesi» ilan eden TİP revizyonistlerine soruyoruz: Ya şimdi nedir **Milliyet?** Proletaryanın sesi mi?

Revizyonizm sahtekarlık demektir. Revizyonistler, basının kendi demeçlerine her gün yer vermesi karşısında ses çıkarmamakta, devrimci bir ses gazetelerde yer alınca ise kıyameti koparmaktadırlar. Çünkü onlar, bir burjuva akımı oldukları için, basında yer almayı kendilerine özgü bir hak olarak görmekte, devrimciler bu haktan yararlandıklarında ise alabildiğine yaygara kopararak sağa sola saldırmaktadırlar. Bütün bunlar, onların sosyal-faşist çehresini gözler önüne sermektedir.

İHANETİ SAVUNMAKTAN VAZGEÇİN

«Gençlik Yıldızı» dergisi, geçenlerde Yusuf Küpeli'nin mahkeme önünde verdiği ifadeden bir alıntı yapmıştı. Şimdi «Sosyalist Gençlik» dergisi, 14 sayısında, Yusuf Küpeli'nin bu sözlerini haklı bulduğunu, yani bu ihaneti benimsediğini belirtiyor. «Gençlik Yıldızı»nın mahkeme tutanaklarından yaptığı alıntı şuydu:

«Şu anda kendisini Marksist-Leninist olarak görmediğini, gerçek mânâda komünist olsaydı bunu gizlemeyeceğini, bir çok bildiri yayınlayıp, yazı yazmış olmasına rağmen Marksist-Leninist olmadığını, adetâ işçi sınıfının dâvâsına ihanet eden bir ajan-provokatör durumuna düştüğünü... Yapmış olduğu olayların muhasebesi neticesinde pişmanlık duyduğunu ifade eylemiş...» (Dev-Genç Davası. Gerekçeli Hüküm, s. 900-903)

«Sosyalist Gençlik» dergisi, bu ifadeyi benimsediğini açıklarken iki kanıt öne sürüyor. Dergi şöyle diyor: «Cephe dâvâsı içinde poliste çözülenler, dâvâsından dönenler elbette ki olmuştur. Ama bu bile —eğer yargılama yapılacaksa— o kişilerin o an içinde bulundukları maddi ortamla birlikte değerlendirilmeleri gerektiğini unutturmaz.» Dergi devamla, «faşist terör yılları ve özellikle o yıllar, bir devrimcinin içinde bulunduğu örgütün tamamen batması ile sonuçlanan yıllar ise» ihanetin daha da mazur görülebileceğini ifade ediyor.

Şüphesiz her olayın içinde geçtiği «maddi» şartlar vardır. «Sosyalist Gençlik» dergisi, tanımladığı «maddi ortam»da ihaneti hoş karşılamakta, hatta ihaneti yargılamaya hakkımız olmadığı sonucuna varmaktadır. Ama sözünü ettiği faşist terör şartları, devrimci mücadelenin içinde geçtiği tabii şartlardır. Baskı ve terörün olmadığı mücadele şartlarını sadece revizyonistler hayal edebilir. Çünkü onların mücadele etmek diye bir sorunları yoktur. Onlar zora gelince ihanet etmeyi tabii ve ayıplanmaya değmeyecek küçük bir kusur olarak görmektedirler.

«Sosyalist Gençlik» dergisini çıkaranlar, hangi «maddi ortam»da ihanet etmeyeceklerini de açıklamalıdırlar. Çünkü ihanet için yeterli buldukları maddi ortam, halka sadık kalmanın da maddı ortamıdır. Sadakat ancak böyle şartlarda ölçülebilir. Baskının olmadığı, durgun, mücadelesiz ortamlarda revizyonistlerin ve döneklerin «sosyalist» geçinmeleri kolaydır. Ama devrimciler, ihaneti **hiçbir şart altında** haklı göremezler ve gösteremezler.

«Sosyalist Gençlik» dergisinin ikinci kanıtı ise şudur: «... Sosyalist olunması gereken gerçek yerde bu tavrı alamadığına inanan bir kimsenin, mahkeme önünde bol keseden sosyalistim deyip, siyasi gevezelik yapması gayri-ciddi bir tavırdır. Ve üstelik de sosyalizme sürülen kalın bir leke olacaktır.» «Halka ihaneti savunan dergi, şimdi de faşistlere sadakati savunuyor. İhanet yolundan dönmeyi «gayri-ciddi» bulduğunu açıklıyor. Halka bir kere ihanet edenin daima ihanet etmesini istiyor. Devrimciler, kimseye ihanet yolunda «sebat etmesini» öğütleyemezler. Kimseyi faşistlerin kampına atamazlar. Halka hizmet yolu herkese daima açıktır. Bu yol, Yusuf Küpeli için de açıktır. O, bu yolu tutmak isterse ilk önce devrimciler sevinir. Ancak açıkça görülmektedir ki, «Sosyalist Gençlik» dergisi bundan üzüntü duyacaktır. Onlar, Yusuf Küpeli'yi ihanette ısrar ettiği sürece destekleyeceklerini ilan etmektedirler.

Dev-Genç dâvâsında yargılananların yaşamış olduğu bir olayı «Sosyalist Gençlik» dergisini çıkaranlara hatırlatmak isteriz: Mahkeme başkanı Ali Elverdi, Yusuf Küpeli'yi uzun uzadıya konuşturarak Dev-Genç dâvâsını çökertmeye çalışmıştı. Ali Elverdi, Yusuf Küpeli'nin sözlerine katılmayı tahliye edilmenin ölçüsü saymıştı. O, Yusuf Küpeli'nin sözlerine karşı çıkan ve onu mahkûm eden devrimcilerin en ağır cezalara çarptırılması için gayret gösterdi. Bu gerçekler unutulmadı.

«Sosyalist Gençlik» dergisi, devrimcilerin «poliste verdikleri ifadeler için bir kitap çıkarmalarını» istiyor. Böylece devrimcilere kara çalabileceğini sanıyor. İhaneti savunmakla devrimcilere saldırmak, aynı gerici tutumun birer parçasıdır. Devrimcilerin ihaneti hoşgördükleri veya örtbas ettikleri şimdiye kadar görülmedi. Tam tersine onlar, ihanetin hesabını sormaktan bir an olsun geri kalmadılar. İhanet edenlerin bir zamanlar şu veya bu akım içinde bulunmaları da önemli değildir. İhanet faşizmin malıdır ve «Sosyalist Gençlik» dergisi ihanete sarılmakla aslında faşizme sarılmaktadır. Son olarak şunu da belirtelim ki, devrimcilerin polis ve savcılık ifadelerinin bir kısmı Sıkıyönetim Savcılarının iddianamelerinde yer almış ve ayrıca faşist yayınevleri tarafından da yayınlanmıştır. «Sosyalist Gençlik» dergisi de istediği zaman bu ifadeleri alıp yayınlayabilir. Devrimciler, ifadelerinin yayınlanmasından hiç bir zaman çekinmezler.